

Briterne til bankindskydere: Gør jer klar til at betale for, at vi bruger jeres penge

26. juli 2016 – NatWest, der ejes af Royal Bank of Scotland (og derfor af den britiske regering), har advaret sine kunder i et brev, der siger, at den kunne introducere negative rentesatser for indskud (NIRP). Ifølge avisen *The Guardian* sagde NatWest i brevet: »De globale rentesatser er fortsat på meget lave niveauer, og er på nogle markeder i øjeblikket negative. Afhængig af de fremtidige markedsbetingelser kunne dette resultere i, at vi tager renter for bankindeståender.«

Det vil sige, at I skal betale os for vores ret til at bruge jeres penge. Var der nogen, der sagde 'stormløb på banken?'

NatWest er den første britiske bank, der overvejer at tage renter for indskud, men de er ikke de allerførste; i sidste sagde ABN Amro, en stor hollandsk bank, til sine kunder, at det, pga. exceptionelle markedsbetingelser, kunne blive nødvendigt at pålægge negative rentesatser engang i fremtiden.

Foto: Stormløb på en bank i Berlin, 1931. (Bundesarchive).

LaRouches indflydelse: Glass-Steagalls voksende styrke i USA og også Europa

25. juli 2016 (Leder) – Interessante kommentarer på begge sider Atlanten i løbet af weekenden reflekterede den voksende sandsynlighed for en genindførelse af Glass/Steagall-princippet i den nærmeste fremtid – og som er af afgørende betydning for de transatlantiske økonomier.

Den førende finansavis på det europæiske kontinent, *Handelsblatt*, udgav den 22. juli en artikel skrevet af avisens Washington-korrespondent, og som udtrykte Glass-Steagalls voksende styrke: »Adskil, hvad ikke bør være sammenføjet«, hvilket vil sige, at man skal adskille almindelig, kommerciel bankvirksomhed med indskud og udlån fra spekulation i værdipapirer.

Handelsblatt tog udgangspunkt i de amerikanske politiske partiers valgplatforme, men støttede af egen kraft Glass-Steagall. Korrespondenten Frank Wiebe skrev, at debatten om genindførelsen af Glass-Steagall ikke er ny i USA, men, »siden Trump og Republikanerne tog spørgsmålet op igen, har Wall Street pludselig taget det alvorligt. Hidtil har Wall Street været overbevist om, at det, på trods af den store støtte til konceptet, sluttelig ikke ville være muligt at skaffe et politisk flertal for det. Nu er de ikke længere så sikre.«

Og i USA skrev en Clinton-demokratisk superdelegeret og mangeårig kampagne-toprådgiver, Elaine Kamarck, på sin Brookings Institute-blog, at noget hen efter Glass-Steagall måtte blive vedtaget af den nye Kongres og præsident. Hillary Clinton var modstander af Glass-Steagall, sagde Kamarck,

Men ved at gå med til at placere en genindførelse af Glass-Steagall i Demokraternes valgplatform, signalerede Hillary Clinton, at også hun ville støtte det ... Der har hidtil i Kongressen ikke været megen interesse for dette. Men hvis der var noget, som etablisementet hørte højt og tydeligt i primærvalgene i 2016, så var det, at millioner af amerikanere mener, at de er ofre for Wall Street, og at den næste præsident hellere må høre efter.

Tabet af Wall Streets kontrol betyder, at stiftende redaktør af *EIR*, Lyndon LaRouches syv år lange kampagne, der kræver Glass-Steagall som den dør, der vil åbne for en politik med statskredit til genoplivelse af den økonomiske produktivitet i USA og Europa, har vundet voksende indflydelse.

Handelsblatts støtte har også spredt spørgsmålet til Tyskland og Europa. »Ville der være begrundelse for at genindføre Glass-Steagall?«, spørger Wiebe. Det nuværende system giver en universel bank flere muligheder, men

Hvad der er vigtigere, så ville konceptet med en bankopdeling sandsynligvis gøre det finansielle system mere sikkert. Det afgørende punkt er, at storbankerne er for store, og at en opdeling ville gøre dem mindre igen. Argumentet er gyldigt for Europa, hvor meget store banker befinder sig i relativt små stater, mere, end det gælder for USA. Deutsche Bank-forretningsmodellen, hvor en stor investeringsbank sidder på fundamentet af en ikke særlig stærk traditionel bank, diskuteres om og om igen.

Da Lyndon LaRouche påbegyndte sin kampagne for en genindførelse af Glass-Steagall i 2009, var de eneste amerikanere eller europæere, der kendte til lovens navn, de Wall Street-folk, der var lovens banemænd. LaRouches indsigt i fremtiden var af afgørende betydning for at vælge denne kamp. Han vidste, at de transatlantiske økonomiers eneste fremtid, deres eneste chance for at genoplive statskredit, produktion og produktivitet efter Hamiltons principper, gik via Glass-

Steagall, der ville sætte gigantbankerne på Wall Street og i City of London i globaliseringens æra, på deres rette plads.

At afværge endnu et generelt finansielt kollaps og truslen om verdenskrig kræver, at man nu griber denne fremtid.

Foto: USA: Det var den nyvalgte præsident Franklin D. Roosevelt, der til finansoligarkiets (Wall Street og City of London) rædsel fik Glass/Steagall-bankopdelingsloven vedtaget i 1933. På dette foto fra 1935 ses FDR underskrive og dermed sætte i kraft, Loven om Social Sikkerhed (Social Security Act).

Social Security Act var en lovgivning for social velfærd, der skabte det sociale sikkerhedssystem i USA. Selv om programmet er blevet ændret siden loven blev vedtaget, så var lovens oprindelige formål det at sørge for statshjælp til dem, der ikke kunne arbejde.

Helga Zepp-LaRouche fornyer sit krav om at forbyde voldelige videospil

»Den nye overraskelse er, at drabsmanden ikke var en islamisk terrorist; drabsmanden var svoren tilhænger af voldelige videospil«, og at han efterlignede tidligere massedrab, der ligeledes var betinget af disse oprindelige gerningsmænds langvarige brug af nedskydnings-spil og -videoer. Zepp-LaRouche sagde, at man måtte tage to skridt på verdensplan:

- 1. Idet hun henviste til, at indenrigsminister DeMazière*

satte forbindelse mellem massedrabene i München og voldelige videospil, må man gennemføre et internationalt forbud af voldelige videospil, der omfatter et forbud mod dem på Internettet.

I samtale med den amerikanske LaRouche-bevægelse i dag talte Helga Zepp-LaRouche om terroristdrabet på ni personer i München, udført af en enlig gerningsmand.

Helga LaRouche sagde: »Den nye overraskelse er, at drabsmanden ikke var en islamisk terrorist; drabsmanden var svoren tilhænger af voldelige videospil«, og at han efterlignede tidligere massedrab, der ligeledes var betinget af disse oprindelige gerningsmands langvarige brug af nedskydnings-spil og -videoer. Zepp-LaRouche sagde, at man måtte tage to skridt på verdensplan:

1. Idet hun henviste til, at indenrigsminister DeMazière satte forbindelse mellem massedrabene i München og voldelige videospil, må man gennemføre et internationalt forbud af voldelige videospil, der omfatter et forbud mod dem på Internettet.
2. Internationalt samarbejde med Rusland mod terrorisme, som præsident Vladimir Putin foreslog FN's Generalforsamling i september 2015.

Teenagedrabsmanden fra München, Ali David Sonboly, lokkede unge mennesker til McDonalds på femårsdagen for Anders Breiviks massedrab af 77 unge mennesker i Norge i 2011. Drabsmanden fra München lå også inde med materiale fra et skyderi på en skole i Bayern i 2009. Sonboly tilbød at købe gratis mad i McDonalds til alle, der kom.

Det krav, som Helga Zepp-LaRouche kom med allerede i 2007, om at »Forbyde voldelige videospil«, må nu gennemføres, før der kommer flere hændelser med »enlige terrorister«.

Hendes appel lyder:

Helga Zepp-LaRouche:

Forbyd videospil med massedrab og vold på Internettet!

10. december 2007: Forkvinde for det tyske politiske parti, Borgerrettighedsbevægelsen Solidaritet (BüSo), Helga Zepp-LaRouche, udstedte nedenstående erklæring den 8. december:

»I kølvandet på de nylige, rædselsvækkende nyhedsrapporter om unge mennesker, der går amok og dræber deres medstuderende og lærere; unge skarpskytter, der plaffer ofre, de ikke kender, ned; og unge, psykopatiske mordere, der dræber andre mennesker efter, at de har set perverse film; alle disse hændelser demonstrerer på dramatisk vis, hvor presserende nødvendigt det er at vedtage behørig love, der, med hårde straffe, forbyder produktion og markedsføring af computerspil, der glorificerer vold, så vel som også forbud mod at bruge Internettet til at cirkulere materiale, der glorificerer vold.

Sluttelig har Selskabet for Videnskabelig Samtale-psykoterapi (Gesellschaft für wissenschaftliche Gesprächspsychotherapie e.V., GwG) offentliggjort et krav om et totalforbud mod disse computerspil. En repræsentant for selskabet forklarede, at »drabsspil er ligesom landminer for sjælen«. Og GwG kræver, at politikere handler, »før en hel generations børn og teenagers lokkes ind i en malstrøm af vold«. Desværre sker dette allerede.

Allerede i 1972, dvs. for 35år siden (!), forklarede USA's Øverste Embedslæge (Surgeon General[1]), såvel som også den Amerikanske Psykiatri-Sammenslutning, at der var en uomtvistelig forbindelse mellem vold i medierne og vold, der begås af børn og unge. Og i bogstavelig talt hvert eneste tilfælde, hvor unge mennesker dræber deres medstuderende og lærere med stor præcisionsskydning, viser det sig, at der foreligger en afhængighed af voldsvideoer og Internet-websteder, der glorificerer vold. Det er desværre tilfældet, at størstedelen af to generationers børn og teenagers har

været udsat for cirkulering af denne »underholdning«, der dræber intellekt og sjæl.

De kommercielle dræbervideoer havde deres oprindelse i militære uddannelsesprogrammer, gennem hvilke den amerikanske hær brugte dræber-simulatorer til at overvinde soldaternes naturlige modvilje mod at dræbe. Det er det samme, der finder sted med et videospil, der gør drab til en betinget refleks. Anvendelsen af mordsimulatorer til militære uddannelsesformål svarer til det bestialske koncept med Lejesoldater-hæren, som blev fremlagt af Samuel Huntington i dennes bog, *The Soldier and the State (Soldaten og Staten)*, og hvorved soldater skal uddannes til at udføre ordrer som zombier, der aldrig stiller spørgsmålstejn ved det, de får besked på at gøre. Hvis et sådant koncept regnes for barbarisk i hæren, så er det for børn og unge, der følelsmæssigt er langt mere indtryksmodtagelige, en total katastrofe. Resultatet er børn og unge, der følelsmæssigt er fuldstændigt forkrøblede, som meget let kan ty til aggression, og hos hvem den for mennesket enestående evne til at føle, og evnen til at føle empati, er totalt fraværende. I værste fald bliver de autistiske, eller endda mordere.

EU's Komité for »Menneskerettigheder i Internet-samfundet« har ansvaret for at håndtere disse spørgsmål, men har hidtil ikke indført nogen faktiske retningslinjer for videospil og Internet-websteder. Hvis de personer, der sidder i ansvarsfulde stillinger, ikke beskytter børn og unge, så gør de sig skyldige i overtrædelse af menneskerettighederne. Vi kræver et omgående forbud mod dræbervideoer og en effektiv blokering af de ovenfor nævnte Internet-websteder!«

Foto: Utøya.

[1] National chef for det amerikanske Public Health Service Commissioned Corps og øverste talsmand for regeringens sundhedsspørgsmål; han/hun udnævnes af præsidenten for en fireårig periode og godkendes af Senatet, og står lige under USA's vicesundhedsminister. (I Danmark har vi 3 embedslæger, der står direkte under Sundhedsstyrelsen).

Lyndon LaRouche: Produktivitetsraterne skal i vejret – i modsat fald overlever hverken USA eller Europa

25. juli, 2016 (Leder) – London/Wall Street-banksystemet har kurs mod et krak, og den grundlæggende årsag er den fuldstændige stagnation af den økonomiske vækst, men navnlig stagnationen i produktiviteten i de europæiske og amerikanske økonomier.

Den amerikanske finansminister Jack Lew bragte sit embede i miskredit ved det nyligt afsluttede G20-møde i Kina, da han

opfordrede de andre lande til at gøre alt, hvad der stod i deres magt, for at øge deres økonomiske vækst, men sagde, at den amerikanske økonomi ikke behøver nye forholdsregler til kreditudstedelse eller investering. Den økonomiske vækst i USA er så lav, at Lew har behov for at bruge europæisk nulvækst til at puste sig selv op. Kina – hvis økonomiske fremgang og kredit har holdt verden oppe i et årti, og hvis økonomiske vækst er fire gange den amerikanske – sagde sandheden ved dette møde: »Situationen i den globale økonomi er dystert«, som Kinas handelsminister sagde.

Kina fortsætter med at skabe store mængder kombineret offentlig og privat kreditudstedelse (estimeret til \$240 milliarder alene i juni) til investeringer såvel i Kina, langs med det Økonomiske Silkevejsbælte og den Maritime Silkevej, samt i Afrika, Mellemøsten og Sydamerika – såvel som også til sit rumforsknings- og teknologiprogram, det mest dynamiske i verden i dag. Men de finansielle kræfter i London og på Wall Street, der gør verdensøkonomien »dystert«, skramler fortsat henimod et nyt finansielt krak med en økonomi, der ikke har nogen kapitalinvestering, er uden produktivitet og uden profit.

EIR's stiftende redaktør, Lyndon LaRouche, lagde ikke i fingrene imellem i sin kommentar til Lews forsvar for en død økonomi. »At sætte den form for standard betyder i virkeligheden fallit«, sagde LaRouche.

Den politik må lukkes ned. Produktivitetsraterne for de realøkonomiske aktiviteter skal i vejret igen – ellers vil det hele eksplodere. USA og Europa vil ikke overleve. De *kan* overleve, hvis man gør, hvad der skal gøres. Og det er at sørge for, at videnskab bliver motoren for økonomiens reelle produktivitet.

Det er ligeledes videnskab, der vil være motor for menneskers og husstandes reelle indkomststigninger.

Studier af USA's økonomiske historie kalder perioden 1935-1970 for »amerikansk produktivitets guldalder« på grund af den totale produktivitets vedvarende vækstfaktor – en vækst i produktiviteten, der kan tilskrives teknologiske fremskridt snarere end blot anvendelse af flere arbejdstimer og mere kapital. Væksten kulminerede under Franklin Roosevelts New Deal og de store infrastrukturprojekter med benævnelsen »De Fire Hjørner«, der voksede med 3,3 % om året. Det voksede stadig med lige under 3 % om året i 1960'erne under JFK, med det måske vigtigste infrastrukturprojekt af dem alle, nemlig NASA's Apolloprogram, der bragte mennesket til Månen med et potentiale til at nå endnu længere ud.

IMF, den Europæiske Centralbank og USA's Nationale Kontor for Økonomisk Forskning taler konstant om den totale produktivitets vækstfaktor og følger den nøje, alt imens de overhovedet ikke er i stand til at frembringe en sådan vækstfaktor. IMF har netop rapporteret, at, i årtierne under Bush og Obama var denne vækstfaktor i USA var 0,5 % om året, og at nu, i 2016, er den omkring nul. I »højproduktive« Tyskland, har den også været på 0,5 % om året.

Kina, som sagde sandheden ved G20 om den globale økonomis »dystre tilstand«, har haft en vækstfaktor i den totale produktivitet på 3,1 % om året siden 2004, ifølge den seneste undersøgelse, der er foretaget ved Harvard. Det er, hvad den Nye Silkevej og det kinesiske måneprogram skaber.

LaRouche har siden 2013 udtrykt dette behov som »de fire love«: Genindfør Glass/Steagall-bankregulering (begge de politiske partier er nu, på papiret, enige med ham). Skab statslige institutioner til udstedelse af ny kredit, der er rettet mod vækst i produktiviteten. Invester i de mest højteknologiske infrastrukturprojekter, med rumforskning i spidsen. Fokusér på at skabe gennembrud i videnskabens fremskudte grænse, som er videnskab og teknologi inden for termonuklear fusion, inklusive fusionskraft og fissions/fusions-fremdrift til rejser i rummet.

»I modsat fald vil det hele eksplodere. USA og Europa vil ikke overleve.«

Kinas forpligtende engagement mht. at forøge hele befolkningens arbejdskrafts produktive evne, som eksemplificeres i bygningen af De Tre Slugters dæmning, som ses afbildet her, har resulteret i en vækstrate fire gange så stor, som den aktuelle vækstrate i USA.

Psykoseinducerende Pokémon-Go sprænger alle download-rekorder

23. juli 2016 – Appen Pokémon-Go har sprængt alle rekorder for downloads i den første uge, med over 30 millioner mennesker i hele verden, der nu deltager i dette vanedannende og psykoseinducerende nye »spil«.

Pokémon-Go er bygget op omkring en total sammenblanding af den virkelige, fysiske verden, som spillerne kan se igennem deres smartphone-kameraer, idet de bevæger sig rundt udendørs, og så den virtuelle verden med Pokémon-monstre, der kommer til syne på selv samme skærm, som om de fandtes i den virkelige verden. Spillerne skal »finde« Pokémon-monstre og dernæst »fange« dem på deres smartphones.

Der har været stor mediebevågenhed af de alvorlige, fysiske farer, som dette medfører: folk forskellige steder i verden er døde efter at være trådt ud over klippekanter; de har kørt deres biler ind i politiets patruljevogne; de er blevet kørt over af biler, da de gik ud på gaden; de er blevet overfaldet af ventende tyve; og de er blevet myrdet, når de som zombier

vandrede ind i narko-dominerede nabolag.

Men endnu farligere er det, at dette er en eskalering af den kulturelle Tavistock-krigsførelse for fuldstændigt at udviske skelnen mellem den virkelige verden og den virtuelle virkeligheds fantasiverden – et overlagt forsøg på at inducere massepsykose.

I dag kommenterede Lyndon LaRouche således: Hvorfor gør folk sådan noget? Er de *sindssyge*? Kan de ikke indse, at de falder i en Tavistock-fælde?

**Efter terrorangrebene i Nice, Würzburg og München er samarbejde med Rusland endnu mere presserende nødvendigt – uacceptabelt at benytte anledningen til at indføre politistat.
Af Helga Zepp-LaRouche**

Det er derfor bydende nødvendigt og på høje tid at tage imod det tilbud, som den russiske præsident Vladimir Putin kom med under FN's Generalforsamling i 2015, og i hvilket tilbud han

satte fokus på de fatale konsekvenser af Vestens politik med at uddanne angivelige »moderate« oprørere til at bekæmpe sekulære regeringer i Mellemøsten, som dernæst i stimer hoppede af til ISIS. Helga Zepp-LaRouche fortsætter dernæst med at citere fra Putins tale, hvor han opfordrer til samarbejde mellem alle lande for at bekæmpe dette onde og nævner anti-Hitler-koalitionen under Anden Verdenskrig og understreger behovet for, at muslimske lande spiller en nøglerolle i en sådan koalition, i betragtning af disse ekstremisters korrumpning af deres religion, islam.

23. juli 2016 – Helga Zepp-LaRouche, forkvinde for det tyske parti *Borgerrettighedsbevægelsen Solidaritet* (*Bürgerrechtsbewegung Solidarität, BüSo*) og stifter af *Schiller Institut* skrev en artikel om den strategiske krise og hvad det vil kræve at løse den. Det følgende er en oversættelse af afsnittet om terrorisme, i kølvandet på den dødbringende skudepisode i München den 22. juli.

Hele Helgas tyske artikel kan læses på BüSos webside: <http://www.bueso.de/node/8688>.

Tyskland blev kastet ud i en choktilstand efter massakren i et indkøbscenter i München, med en 18-årig tysk-iraner som gerningsmand, og som fandt sted kun få dage efter, at en 17-årig afghansk flygtning med en økse angreb og sårede passagerer på et tog i byen Würzburg. Alt imens gerningsmændenes baggrund og motiver stadig er ved at blive undersøgt, så understregede Helga Zepp-LaRouche i en artikel den 23. juli, at terrorisme, uanset i hvilken form, er blevet en hovedtrussel for hele menneskeheden.

CSU-parlamentsmedlem Hans-Peter Uhl har ret, skrev hun, i at kræve forbedrede forebyggende forholdsregler og øget samarbejdet mellem relevante myndigheder, både nationalt og i udlandet, for at bekæmpe terrorisme. Men, i betragtning af den radikale islams udvikling og måde at operere på, så indebærer dette selvfølgelig samarbejde med Rusland, »det offer, der har

den største ekspertise i de tjetjenske netværk og disses forbindelse til Sektor Højre i Ukraine og til ISIS, og som beviseligt, gennem sine militære interventioner i Syrien, er det eneste land, der har haft held til at trække ISIS' magt tilbage.«

Det er derfor bydende nødvendigt og på høje tid at tage imod det tilbud, som den russiske præsident Vladimir Putin kom med under FN's Generalforsamling i 2015, og i hvilket tilbud han satte fokus på de fatale konsekvenser af Vestens politik med at uddanne angivelige »moderate« oprørere til at bekæmpe sekulære regeringer i Mellemøsten, som dernæst i stimer hoppede af til ISIS. Helga Zepp-LaRouche fortsætter dernæst med at citere fra Putins tale, hvor han opfordrer til samarbejde mellem alle lande for at bekæmpe dette onde og nævner anti-Hitler-koalitionen under Anden Verdenskrig og understreger behovet for, at muslimske lande spiller en nøglerolle i en sådan koalition, i betragtning af disse ekstremisters korrumpning af deres religion, islam.

»Siden Chilcot-undersøgelsesrapporten i Storbritannien satte fokus på, hvordan Tony Blair havde iscenesat aggressionskrigen i Irak på baggrund af overlagte løgne«, bemærker Zepp-LaRouche, »og efter afsløringen af de 28 sider af den officielle Kongresundersøgelsesrapport om angrebene 11. september [2001] ikke efterlod nogen tvivl om Saudi-Arabiens rolle i finansieringen af terrorisme, vil en politik med 'mere af det samme' være det samme som at være medskyldig i alle nye terrorangreb.

»De tyske myndigheder kan ikke længere skjule sig bag de sædvanlige sociologiske sofismer. Troværdigheden hos hr. Uhl og indenrigsminister Thomas de Mazière, hos medlemmerne af Forbundsdagens komité for interne anliggender og selvfølgelig, hos kansler Angela Merkel, vil afhænge af, om de indleder en officiel undersøgelse for så hurtigt som muligt at kaste lys over disse to dokumenters – Chilcot-rapportens og de 28 sider – implikationer og drage konsekvenserne af dem.

»Det er under alle omstændigheder uacceptabelt at bruge angrebene i Würzburg og München som en anledning til at opbygge en politistat sådan, som Erdogan er i færd med, og at samarbejde med netop de lande, hvis rolle er blevet belyst i Chilcot-rapporten og de 28 sider.«

Vil kansler Merkel gå med til bankredning for Italiens Renzi for at redde euroen? LaRouche opfordrer i stedet Tyskland til at samarbejde med Putin

23. juli 2016 – En artikel om den italienske bankkrise i det tyske *Die Welt* i dag vil med sikkerhed skabe bølger i Italien, mest pga. artiklens provokerende overskrift: »Italien er på kursen til en 'failed state' (med ordene 'failed state' på engelsk; 'statsbankerot'). Den provokerende overskrift bakkes op af noget, man høfligt kunne karakterisere som en vurdering på baggrund af »etniske fordomme« af årsagen til Italiens problemer: »korruption, mafia, sort økonomi, skatteunddragelse, overdreven social velfærd og statsstøtte, dovent bureaukrati og nepotisme«.

Og dog indrømmer *Die Welt* selv, at Italiens problemer begyndte med euroen (man burde hellere sige: med »konvergenspolitikken« efter 1989). Dette demonstreres tydeligt gennem en

medfølgende grafisk fremstilling over industriproduktion, der begynder at stagnere efter 1992 og kollapser i 2008, sammenfaldende med kollapset i verdenshandelen. En anden grafik viser kollapset i indkomst pr. person efter 2011, men den siger ikke dette i det år, hvor Monti-regeringen blev indsat for at uddele mere af den forkerte medicin.

Forfatterne rapporterer imidlertid, at Berlin ikke vil behandle Italien ligesom Portugal blev behandlet. Den tyske finansminister Wolfgang Schäuble ved, at »man ikke kan tvinge et stort land som Italien til at indføre ændringer gennem ydmygelse«. Og hvis Italien går ned, går også euroen ned. Ergo må premierminister Matteo Renzi støttes. Han gør det rette job (læs: strukturreformer), men han behøver tid til, at disse reformer virker. Hvis han tvinges til at gennemføre en bail-in (dvs., at de truede banker eksproprierer visse typer af indeståender/værdipapirer i banken, -red.) efter den forestående stresstest af bankerne, vil han tabe den besluttede folkeafstemning i oktober.

Den italienske bankkrisens anden vinkel er den, at det ikke kun er italienske familier, der ejer bankobligationer, men også EU-banker og -fonde. »Deutsche Banks og Black Rocks krav om en ny bailout (statslig bankredning, -red.) med skatteborgernes penge er et billigt forsøg på at undgå omkostninger for dem selv«, siger et parlamentsmedlem fra partiet De Grønne.

Desuden er den tyske regering vred over Deutsche Banks cheføkonom, David Folkerts-Landaus krav om en massiv bailout af europæiske banker – inklusive Deutsche Bank. De kalder dette for »et missil uden styring«, der kunne destabilisere banksystemet. Vreden forøges derved, at Renzi på opportunistisk vis har viftet med Deutsche Banks derivat-byrde som et rødt flag. »Det er ikke tilfældet, at denne advarsel fra Renzi til den tyske regering kan ignoreres i Berlin«, skriver de.

Berlin og ECB forventer således, at en kombination af en

indsats for Italiens dårlige banker (en fond til 5-6 milliard euro ved navn Giasone) samt en forhandlet løsning med EU-kommissionen om at lette reglerne for bail-in, vil virke. »Man vil ikke få negative ting om Italien at høre fra vores side«, siger kilder i regeringskredse i Berlin. »Italienerne har allerede gjort en masse gode ting. Renzi er en god premierminister og bør beholde jobbet.«

Rapporten i *Die Welt* bekræftedes af en *Bloomberg*-artikel, der citerede tre tyske regeringsfolk, der bad om anonymitet, og som sagde, at Merkel ønsker at undgå enhver ustabilitet i Italien og derfor »er parat til at støtte en fleksibel tolkning af EU-reglerne for at hjælpe ham ... som kunne betyde at acceptere en eller anden form for compensation fra den italienske regering til investorer i de kommercielle banker, for at begrænse den negative politiske konsekvens« af en bail-in.

Briefet om dette, var Lyndon LaRouches kommentar den, at, ja, Italien er på vej til en statsbankerot, men »pointen er: Hvordan kan man annullere den tendens, der er i Italien i øjeblikket, og som er at gå i denne fælde? Man har et problem med den britiske indflydelse på det italienske system.«

Om den tyske støtte til Renzis politik sagde LaRouche: »Er de idioter?« Man kan løse problemet »på en anden måde«, forklarede LaRouche. »Man kan flankere det. Man kan sige, vi har denne vidunderlige ting, vi gennemfører dette her, man lægger hele denne såkaldte italienske affære til side, og man har alting samlet her.«

»Det, man virkelig har, er muligheden for en forbindelse mellem den tyske økonomi og andre dele af Europas økonomi. Og Putin er nøglen til dette. Putin må opnå samarbejde med nogle personer internt i det tyske system.«

At komme af med euroen »er en mulighed, men man må have færdighederne og intellektet til at få sat den slags ting i

gang. For Italien er ikke det eneste land, der er bankerot. Jeg mener, at Putin kunne være den faktor, som, på den ene eller anden måde, vil forandre tingene. For Putin har gang i en operation, der er meget vigtig, og den er korrekt. Hvis man kan få det tyske system ind i et samarbejde med Putin på en eller anden måde, der vil virke. Det står lige på vippen. Og hvis man bliver 'ladyen' (formentlig: den britiske Dronning, dvs. monarkiet, -red.) kvit, har man måske mulighed for at gøre noget ved det.«

Den europæiske Centralbank åbner op for bankredning; Draghi taler om en »statslig stop-mekanisme« under ekstraordinære omstændigheder

22. juli 2016 – ECB's præsident, Mario Draghi, sagde under ECB's pressekonference i går, at en »statslig stop-mekanisme« til banker, der er i vanskeligheder, er mulig »under ekstraordinære omstændigheder, og når markedet for NPL (Non-performing loans; uerholdelige fordringer) er under pres«. En statslig stop-mekanisme »bør imidlertid aftales med EU-kommissionen«.

Draghi understregede flere gange under pressekonferencen, at EU-kommissionen er den besluttende myndighed, en implicit

polemik mod den tyske regering, der ønsker at fjerne magt fra Kommissionen. Med hensyn til bankopløsninger, »har vi regler på plads i BRRD [Direktivet for Genrejsning og Opløsning af Banker], og de indeholder enhver fleksibilitet. Men myndigheden og ansvaret ligger hos kommissionen«.

Han blev også spurgt om Bundesbanks forslag om at forlade Trojkaen og give mere magt til ESM [Den Europæiske Stabiliserings-Mekanisme]. Draghi sagde, at, hertil krævedes der en ændring af EU's love.

QE (Kvantitativ Lempelse) virker, sagde Draghi, inflationen gik fra -0,1 % til +0,1 %. Og banker er langt mere solvente end i 2009.

Draghi blev spurgt, er det sandt, at din søn handler med obligationer i London, og hvis ja, er dette så ikke en interessekonflikt? Han svarede: »Jeg fik stillet dette spørgsmål for fem år siden, i starten af mit mandat, og mit svar lød: han handler ikke med obligationer i London, men han er handler i London.«

Bankopdeling 'Projekt Jade' diskuteret internt i Deutsche Bank

22. juli 2016 – Ifølge *Manager Magazine* i denne uge, diskuterer man nu internt i Deutsche Bank en strategi for et skifte i bankpolitik, inklusive bankopdeling, under kodenavnet 'Projekt Jade'. Denne nye udvikling finder sted midt i en diskussion om en truende insolvens af Deutsche Bank, og hvordan man skal håndtere det, med indflydelse fra Lyndon

LaRouches forslag om at vende tilbage til Alfred Herrhausens bankpolitik. Den medieopmærksomhed, som Projekt Jade får, er især udløst af vurderinger, der siger, at afdelingen Postbank under Deutsche Bank, der var blevet udset til frasalg fra og med 2015, nu er usælgelig.

Ifølge de lækkede informationer stiller man nu internt spørgsmålstegn ved ideen om at holde fast ved den universelle bankmodel, der havde omfattet salget af Postbank-afdelingen. Ifølge magasinet diskuterer embedsmænd fra brancherne Finans, Risiko og Regulering, under hvilke betingelser, banken ville blive splittet op i to dele, en kapitalmarkedsdel, og en privatselskabsdel. Deutsche Bank har afvist at kommentere denne information.

EIR undersøger i øjeblikket rapporten for at finde ud af, hvor langt denne foreslåede opdeling går. En tysk kilde, der i de seneste år har fulgt og afsløret Deutsche Banks kriminelle finansaktiviteter, kom med den kommentar, at rapporten er »spændende«.

Kriserne i Mellemosten og Nordafrika resultat af Vestens 'Elefant i en porcelænsbutik' - handlinger, siger russiske

udenrigsminister Lavrov

22. juli 2016 – I et gennemborende angreb på vestens igangværende politik i Mellemøsten og Nordafrika, der har resulteret i endeløse krige, ødelæggelse af institutioner og tab af hundreder tusinder af liv, sagde den russiske udenrigsminister Sergei Lavrov: »Det, der foregår i Mellemøsten og Nordafrika, er et direkte resultat af en meget inkompetent og uprofessionel holdning til situationen.« Som TASS i dag rapporterer, sagde Lavrov: »I deres ønske om at bevare deres dominans, handlede vore vestlige partnere som en elefant i en porcelænsbutik. I Irak blev den voldelige afsættelse af regeringen annonceret under falske påskud. Partnere siger, 'lad os løse problemet med Libyen, Syrien og Irak, arrangere valg og udradere terror'. De siger, 'Først må vi fjerne Assad [den syriske præsident Bashar Assad], og så tager vi kampen op mod terror bagefter.'«

Idet han bragte katastrofen i Libyen på banen, påpegede Lavrov, at »der var en autoritær leder der [i Libyen], der også var ilde lidt, men der var ingen terrorister overhovedet under hans regime«. Lavrov fortsatte: »Og da han blev fjernet, blev Libyen forvandlet til et udklækningssted for terrorisme, og det i et land, gennem hvilket militante kæmpere og våben passerer mod syd [Afrika], mens de selvsamme migranter, der er et problem for Europa, rejser mod nord.«

Med et udfald mod amerikanere, der siger, »hvis det ikke er gået i stykker, så lad være med at fikse det«, bemærkede Lavrov, at Vesten gjorde det modsatte. »Irak var ikke knækket, Libyen var ikke knækket og Syrien var ikke knækket. De begyndte at fikse det og fik det, der nu foregår der«, sagde Lavrov iflg. TASS.

Hvordan skaber man fremtiden? Hvordan griber vi ind for at ændre denne kurs mod overhængende kaos?

Uddrag af LPAC Fredags-webcast, 22. juli 2016:

Ben Deniston: ... for det er, hvad det drejer sig om: Hvordan skaber man fremtiden? Vi har sagt, at, da vi første gang lancerede dette (LaRouche-planen for redning af Deutsche Bank, -red.), så var der stor folkelig vrede over det. »Hvorfor prøver I at forsvare bankerne? Til helvede med bankerne! Lad hele skidtet brase sammen!« Men vi vil ikke have, at det hele skal brase sammen. Vi ønsker ikke en tilbagevenden til det 14. århundredes Mørke Tidsalder. Vi har brug for forstandigt, kvalificeret lederskab; det er, hvad vi diskuterer her, mht., hvordan vi kommer ud af den aktuelle situation og ind i en stabil position, som Franklin Roosevelt gjorde. Hvordan reflekterer og genskaber vi atter denne form for organiseringsproces, i dag, i en situation, der, for at sige det ligeud, er langt værre.

Det, som Lyndon og Helga LaRouche har påpeget mht. situationen omkring Deutsche Bank, mener jeg, er nøglen og angiver en model, og udgør en afgørende og nødvendig indgriben, men også en model for den form for reorganisering, som vi har behov for. Systemet er bankerot; vi har brug for et fornuftigt lederskab, der kommer ind og siger, »Lad os reorganisere det her. Lad os sørge for, at institutionerne fungerer, sådan, som Franklin Roosevelt gjorde. Lad os finde ud af, hvilke af disse forlorne, fiktive værdipapirer, vi må skubbe til side og glemme alt om; hele denne sindssyge derivatboble.« Men lad os bruge institutionerne sådan, som de var udtænkt at skulle bruges; sådan, som Herrhausen forstod det. En af de sidste

bankierer, hvis ikke den sidste, på højt niveau, der rent faktisk forstod dette. [Alexander] Hamilton forstod det, Franklin Roosevelt forstod, at vi behøver disse institutioner til at muliggøre fysisk, økonomisk vækst; til forøgelse af samfundets produktive evne; til forøgelse af arbejdskraftens produktive evne. Det er absolut nødvendigt, at vi reorganiserer det finansielle system således, at det kan gøre dette, og at vi ikke lader det brase sammen i et kaotisk, katastrofalt sammenbrud; hvilket er den trussel, der nu er overhængende.

Jeg mener, at vi må se dette som en del af et samlet perspektiv, for vi diskuterer også alle disse udbrud, der finder sted mht. disse aggressionskrige og terrorisme. Det er i realiteten en del af denne samme sammenbrudsproces. Da Lyndon LaRouche i 2000 kom med den unikke udtalelse, at vi, med Bushregeringens overtagelse af præsidentskabet, havde kurs mod en 'Branden i Reichstag'-begivenhed, og som blev til virkelighed gennem 11. september [angrebet på World Trade Center i New York i 2001], så var ét af hovedspørgsmålene hans vurdering af, at det finansielle system ville bryde sammen. Dette er ikke separate spørgsmål, men del af ét og samme spørgsmål. Det, vi nu ser, som en potentiel eliminering af dette anglo-saudiske, geopolitiske apparat til irregulær krigsterrorisme, er en del af den samme ting, som at genovertage det transatlantiske finansielle system og at genorientere det mod en sand patriotisk kurs, i ånden fra Hamilton og Franklin Roosevelt. Vi kan, som vi også fremlagde det ved vores seneste Berlinkonference, alliere os med Kina og med Rusland, i skabelsen af dette win-win-perspektiv; dette samarbejdsparadigme. Men sammenfaldet af disse spørgsmål er afgørende; for det drejer sig ikke om terror her og finanssystemet der, om dette eller hint spørgsmål. Det drejer sig om, hvordan vi anskuer situationen som en helhed og griber ind for at tage de nødvendige skridt til at komme ud af situationen.

Se/hør hele webcastet, med engelsk udskrift, her (anbefales)

Titelbillede: Fragment af vægmalerierne i Coit Tower i San Francisco, opført 1933; vægmalerierne udførtes under regi af Projektet for Offentlige Arbejder, det første program for arbejde til kunstnere under Franklin D. Roosevelts statslige beskæftigelsesprogrammer under hans New Deal.

Den rette handling, der kræves i USA lige nu!

LaRouchePAC Internationale Fredags-webcast, 22. juli 2016

For fire uger siden afholdt Schiller Institutts en historisk konference i Berlin. Læs [Helga Zepp-LaRouches åbningstale ved denne internationale konference](#), med deltagere fra mange lande og alle verdens kontinenter. Helga indledte denne tale med en meget præcis erklæring: nemlig, at princippet om erinyerne nu dominerer historien. Denne konference fandt sted umiddelbart i hælene på Brexit-valget. Siden denne Brexit-afstemning fandt sted, har historien bevæget sig i et tempo, en rytme, der i stadigt hurtigere tempo har haft kurs mod det transatlantiske systems totale sammenbrud. Og ikke kun det transatlantiske finanssystem, selv om det udgør en afgørende del af det; men også det transatlantiske politiske system og samfundssystem.

Engelsk udskrift:

**THE THING THAT IS REQUIRED IS FOR DECISIVE ACTION
TO BE TAKEN IN THE UNITED STATES *RIGHT NOW!*
INTERNATIONAL LAROUCHEPAC WEBCAST July 22, 2016**

MATTHEW OGDEN: Good Evening! It's July 22nd, 2106. My name is Matthew Ogden, and you're watching our weekly broadcast here on Friday evenings from LaRouchePAC.com. I'm joined in the studio by Ben Deniston, from the LaRouche PAC science team; and then I'm joined via video by two members of the LaRouche PAC Policy Committee. We have Diane Sare, joining us from New York City; and we have Michael Steger, normally from San Francisco, California, but joining us today from Seattle, Washington, where he's preparing for a major conference which is coming up this weekend.

We can discuss that further.

We all had a discussion a little bit earlier today which was informed by the discussion we had with Mr. and Mrs. LaRouche yesterday. I think one thing that's very clear, is that there's no other way to describe this current period of history, than the one that Helga LaRouche has termed it, the Erinyes Principle. The Erinyes have begun their dreadful dance.

Four weeks ago was the historic conference sponsored by the Schiller Institute in Berlin. Go back and look at the keynote speech with which Mrs. LaRouche opened that entire conference — an international conference; participants from multiple countries, multiple continents, all over the world. Helga

began

that speech with a very prescient statement: that the Erinyes Principle is what is now dominating history. That conference happened right on the heels of the Brexit vote. Since that Brexit

vote happened – which was a shock to everybody; nobody saw this

coming – history has taken on a tempo, a rhythm, which has moved

increasingly rapidly since that time, very clearly in the direction of a total breakdown of the trans-Atlantic system.

Not

just the trans-Atlantic financial system, although that's a major

part of it, but the trans-Atlantic political system, and the trans-Atlantic social system.

What Helga Zepp-LaRouche termed the Erinyes Principle

–

which is a reference to a very beautiful but very chilling poem,

[*The Cranes of Ibykus*], by Friedrich Schiller, is also what you

can term the Nemesis Principle. If you look over the last four weeks, I think that Nemesis is now the principle which is now dominating the course of history: the Chilcot Report has been released – an indictment of Tony Blair, George W. Bush, Dick Cheney for "aggressive war", a real crime under international law; the 28 pages of the original Joint Congressional Investigation into 9/11 have been released after years of a struggle to force their release. Everything that the 28 pages say is an indictment of this entire Anglo-Saudi-Bush-Cheney-Blair system.

I think it's worth remembering that the Chilcot Report and

the 28 pages are addressing exactly the same moment in history,

when Bush and Cheney and Tony Blair were lying about weapons

of

mass destruction, to so-called "justify" an aggressive war in Iraq. It's the same time they were suppressing the truth about their friend, Prince Bandar bin Sultan, channeling tens of thousands of dollars into a support apparatus made up of Saudi Intelligence agents inside the United States, to wage the worst terrorist attack that has ever occurred on U.S. soil.

Also, the HSBC Report. Right on the heels of the release of this report by the House Financial Services Committee, top HSBC executives have been arrested and thrown in jail in New York City. And you have the fact that Glass-Steagall – which will bring down the entire Wall Street phony money apparatus – has now made its way into both of the major party platforms.

If you look at the directionality of the complete collapse of this trans-Atlantic system as it is conceived of today, this is not something which can be controlled by those who sowed the seeds of this collapse. It's not something that's being controlled by George Bush, or Barack Obama, or Tony Blair. It is coming down on their heads as well. I think, maybe, another term that you can conceive of the Nemesis Principle, is the colloquial American proverb, "They reap what they sow." That is what is coming to bear right now. The issue is: they will bring down the entire system along with them.

The critical intervention of the recent two weeks by Mr. and Mrs. LaRouche, to act on the Herrhausen Principle, [is] yet one

more expression of Nemesis or the Erinyes, the still un-solved assassination of [former Deutsche Bank Chairman Alfred] Herrhausen: to invoke that principle and to say: We're going to use the leverage of an intervention with Deutsche Bank as the vector, to completely reorganize this entire financial system back towards the productive powers of labor, the identity of human kind as a creative species, and to use the Hamiltonian principles of credit as Herrhausen was explicitly discussing them at the time that he was assassinated; and to transform – axiomatically – the entire foundations of this collapsing trans-Atlantic system, to bring the United States, to bring continental Europe into the New Paradigm that's being expressed by the win-win New Silk Road program of China, of Russia; and to act on the solutions that were put on the table at that historic and very prescient conference in Berlin four weeks ago.

With the release of the 28 pages, with the political hegemony now that Glass-Steagall has, with both party platforms now containing this officially, and the vindication of the fact that Mr. LaRouche was absolutely right in his indictment of Blair, Bush, and Cheney at the time, as war criminals, with the release of this Chicot Report, the authority of the LaRouche movement and the hegemony of our leadership could not be any more clear, and I think now is the time, as perhaps, agents of the Erinyes Principle, to say, "Now the time has come for a complete reorganization of this system." And to use the fact that the leadership was very clearly expressed at this conference four weeks ago, to say, "The solution is very easy. It could occur

overnight. The only thing that is required is the decisive political action here in the United States, to have a clean break

with the policies of the last 15 years, of the Bush-Cheney-Obama-Blair regime." And to say, "This is no more. This is going to be explicitly and publically denounced for what

it is, and we are now going to adopt an entirely new axiomatic set of principles in order to bring the trans-Atlantic world into

this New Paradigm."

This is very clearly made, I think, in the lead statement

that is on the website for today at LaRouchePAC.com: "Their Day

Has Come, – And Gone!" Diane, you recorded a statement yesterday

during your big rally at Columbus Circle in Manhattan, which I think also directly gets at this point – the petition that you have written that's being circulated. Where do we go from here?

What are the next steps, following the release of the 28 pages?

And also this critical intervention around the reorganization of

Deutsche Bank.

I'd like to say that, just to start off the discussion.

DIANE SARE: We're at a really amazing moment. I think it's important for Americans in particular to reflect. This is a very

hard time for Americans, because our nation is at the moment on

the wrong side. We have a killer, still, for President. We have

not yet brought all these characters to justice – Bush,

Cheney,
Obama, and some of the others – although we're definitely moving
in the right direction with the 28 pages released, and with
Glass-Steagall being in both party's platform, regardless of
where the candidates may stand on it.

I was just reflecting on something Mr. LaRouche was
describing many years ago, about a moment of change, a
revolution, when things don't exactly go as expected. You turn
the light switch, and the water starts running; or, you think
you're turning on the faucet and the heat comes on. If you're
thinking about what's happened in the last weeks, for example,
the Brexit vote, which came as a great shock to many people,
and
many other people were very cynical, who would say, "Well, if
they can control the vote on everything, how come they
couldn't
control the vote on this?" Because the institutions themselves
are so deeply divided and in such an uproar. Or, "Why couldn't
they keep the lid on the 28 pages any longer?" Or, "Why did
the
truth come out about Tony Blair?"

Or, take events like this attempted coup in Turkey,
where
every kind of wild conspiracy theory was being bandied around.
LaRouche has pointed to Putin and Putin's role, who really
seems
to have had a very level head through all of this.

I think the way to remain sane, and to also ensure
that one
is taking a correct course of action, is to really think about
the future. Mr. LaRouche had said this to us on the Policy
Committee a couple of weeks ago, that it's time for Americans
to
assemble themselves, and re-consider their destiny. Perhaps
we're
not going to understand every detail of why certain things are

occurring, or what's behind everything that occurs in the moment,
but it is a time when we should consider where we really want our
nation to go. What was the intent of the founding fathers of this
republic? What was the intent of Alexander Hamilton? What are we
prepared to commit, to ensure that our nation actually gets off
of a trajectory of self-destruction, and perhaps annihilation of
the planet, and moves in a direction which would be in keeping
with what Alexander Hamilton or John Quincy Adams or President
Kennedy would have intended?

I think this is very personal. I also think it's very important, because you had another one of these mass shootings today in Munich, Germany. People tend to get unnerved, or they say things that are criminally insane, like "This is the new normal. We just have to get used to it, and expect that any time
you go to a public place, someone might have a bomb or start shooting people." I don't think that's really how mankind should
live.

The conception of the future, and the conception of a certain faith that there's a principle of Justice in the Universe
– these things are going to be absolutely key for us to navigate
this period and to successfully maneuver ourselves into the New
Paradigm which is emerging so dramatically in China and in the nations China's collaborating with.

MICHAEL STEGER: In that context, both the 28 pages and the

Glass-Steagall fight that we've been waging out, in some cases over a decade, really in both cases a mobilization of the political process in the United States, it reminds me of a similar intervention we made in 2004-5, specifically on the question of Franklin Roosevelt's legacy. What you see in this process, both with the Glass-Steagall and the 28 pages, is a resurgence of what is the last truly defined sense of higher justice within the United States from a government, which really

was comprehensive, from Franklin Roosevelt's standpoint. It was

not just the foreign concerns of security or the financial crisis; it was clearly the actual well-being and future-orientation of the population as a whole.

With both these campaigns that we have waged, you now see a

coalesced grouping of people who don't necessarily associate themselves with the higher mission at stake, but yet are clearly

participants in that higher mission: if this nation and the western civilization can actually find itself capable of joining

in the development and collaboration of Eurasia.

I think that's kind of a very clear point. That's something

that's coalesced. There is a momentum, there is a morale of potential victory. This "perp-walk" of this HSBC executive: now

here's a London banker, British subject, grabbed by the police at

the gate of trans-Atlantic flight, and marched into a Brooklyn jail cell for the evening. I hope we have some pictures of that,

because the American people should get a sense of what this was.

There's a certain retribution that should be handed down,

but I think most importantly – and what Franklin Roosevelt really truly grasped, and perhaps both John and Robert Kennedy had a sense of, as they became leading figures – was this future orientation over the society. What this conference made very clear, is that [we're] moving now into a complete transformative moment in history, [where] the capability and potentials for mankind's development are more clear than ever. This process, the discussion we're leading, is essential, both in the United States with those campaigns, but also internationally.

BENJAMIN DENISTON: Well, I think this puts the whole Deutsche Bank flank that Mr. and Mrs. LaRouche have defined, in its proper and important context, because that is the issue: How do you create the future? We've said that when this was first launched, there was a lot of populist rage against it. "Why are you trying to defend the banks? Screw the banks! Let it all come down." We don't want to let it all come down. We don't want a return of the 14th Century Dark Age. We need sane, qualified leadership; and I think that what we're discussing here, in terms of how do we move out of the present situation into a stable position as Franklin Roosevelt did. How do we mirror and recreate that type of an organization process again now, in a far worse situation, quite frankly.

What Lyndon and Helga Zepp LaRouche have pointed to around the Deutsche Bank situation, I think is key and indicative as a model, but a critical and necessary intervention, but also a model for the type of reorganization we need. The system is bankrupt; you need sane leadership to come in to say, "Let's

reorganize this thing. Let's keep the institutions functioning, as Franklin Roosevelt did. Let's figure out what of these phony fictitious assets need to be set aside and forgotten about; this entire insane derivatives bubble." But let's use the institutions as they were created to be used; as Herrhausen understood. One of the last, if not the last, high-level banker who actually understood that. Hamilton understood it; Franklin Roosevelt understood that we need these institutions to facilitate physical economic growth; increases in the productive capabilities of society, increases in the productive powers of labor. It's absolutely necessary that we reorganize the financial system to be able to do this, and not let it come down in some chaotic, catastrophic breakdown; which is the threat looming now.

I think this needs to be seen as part of a unified perspective, because we're also discussing all these break-outs around the issue of these wars of aggression, the terrorism. Really this is part of the same breakdown process. When Lyndon LaRouche {uniquely} said in 2000 that we're heading towards a Reichstag Fire event with the incoming Bush administration, forecasting what became 9/11; one of the major issues in his assessment was the breakdown of the financial system. These are not separate issues, these are part of one and the same issue. What we're seeing now as the potential to really eliminate this Anglo-Saudi geopolitical irregular warfare terrorism apparatus,

is part of the same thing as retaking over the financial system of the trans-Atlantic system and re-orienting it to a true Hamiltonian, Franklin Roosevelt, patriotic orientation. So, we can actually ally, what was presented at this Berlin conference, ally with China, with Russia, in the creation of this win-win perspective; this collaborative paradigm. But the convergence of these issues, I think is critical; because this is not terrorism here and financial system there, this issue, that issue. It is how do we look at the situation as a totality and intervene to take the necessary steps to move out of the situation.

OGDEN: Absolutely. One of the things Viktor Ivanov, who was the anti-narcotics czar of Russia, said very clearly [was] if you want to shut down drugs and terrorism, you need to have a global Glass-Steagall. What Glass-Steagall is going after is exactly what HSBC has been engaged in for decades. LaRouche knew that originally when he wrote {Dope, Inc.}; saying don't give these guys a charter in the United States. Don't let them operate in the United States; this is a drug and terror money-laundering bank. That's exactly what their DNA is. I think realizing that these are not all separate issues, but these are one and the same: what the Chilcot Report is implying; what the 28 pages are just the tip of the iceberg about; what Glass-Steagall is intended to shut down. This {is} the failed system, and you need to have then a solution that you replace it with. Diane,

that's

what I think was so important about – I mean, you just said this. The reaction which the American people could easily fall

into in the present circumstance, would be mass demoralization;

fear of random acts of terror, just sheer emotional exhaustion because of the struggle to survive on a daily basis economically,

the heroin epidemic that is touching so many families. Just disbelief about the place that we've come to as a nation in terms

of political candidates and the political process.

DENISTON: I don't know if they deserve that term, even.

OGDEN: You could face widespread demoralization. On the

other hand, you need to have leadership; and that leadership includes a certain faith in humanity, faith in mankind and faith

in a higher principle of natural law. This was very much what was probably on Friedrich Schiller's mind when he wrote that original "Cranes of Ibykus" poem; realizing that you had a demoralized population in France which failed in the face of a great opportunity of that moment. This was the circumstances in

which Helga LaRouche has raised this continually over the years.

The collapse of the Soviet Union in 1989; the great opportunity

that was presented there. The great opportunity that we have in

front of us now. So, that element of a faith or a sense of higher justice absolutely is the critical element. Why do we have these beautiful concerts that accompany every great

international conference that the LaRouche Movement sponsors around the world? The Berlin conference ended with an absolutely unbelievable Classical music concert which included a dialogue of great cultures; from China, from Russia, from Europe. We're building toward a series of very significant concerts in New York City. All of those are critical to have a taste of the beauty of what the New Paradigm represents, in order to re-moralize a people to have a sense of that faith in the goodness of mankind.

SARE: Well, not exactly on the music question, but I think it's also really important to be concrete with people; because Americans – like many people in the West – have gotten very brainwashed about the idea of money. They think that money per se has an intrinsic value. And when you talk about Deutsche Bank, for example, or you talk about what it would look like to reinstate Glass-Steagall here, because what we're saying is emphatically that we don't have a scheme to bail out the derivatives obligations of Deutsche Bank; that's not what we're talking about. We're talking about capital, so the bank is put in a position to be able to issue credit to be stable and to create an opportunity for the future; for collaboration with Russia and China, for great projects and infrastructure and science, and to be an institution that people have faith in. Similarly here, if we were to reinstate Glass-Steagall, the first thing that you would discover is that everything that people thought had so much value with all this money, really didn't

amount to anything. What people might think they have in their pensions, or the stock market, would all be greatly diminished.

That's why the immediate next step is this question of national banking and Hamiltonian credit; because what you would have to do, is be able to put credit into those things that would generate growth, that would actually generate an increase in productivity of the population.

So, you take something like the legacy of Krafft-Ehrlicke, the question of the space program – man's mission in space; we said we actually have to have a banking system that supports us figuring out whether it's feasible in the not-too-distant future to have a manned mission to Mars, or something else. What would be involved in that? And what you would discover is, unless you did something about the transportation grid in the United States, there's no way you could get the bits and pieces and dialogue between the scientists to come together. In other words, it would force an up-shifting of the entire means of society's functioning.

If we wanted to develop fusion rockets – we took a trip here to the Princeton Plasma Physics Lab; and they're on the PSE&G power grid like all of the residential power. But when they're conducting an experiment, I think they by themselves are using about as much electricity as the entire rest of the state combined. It's a massive amount of power to do these things. So, if we were actually try and do this with our power grid

right

now, we'd just blow out the grid. We just would not have the electricity to continue to let people have air conditioning or run their blow dryer or their dishwasher, and figure out how we're going to launch advanced technology to outer space.

So, what you're talking about very concretely, are the means

by which you increase the productivity of the population. And that in turn inspires a real quality of optimism, because when one knows that you're going to produce, or you're going to create

something that will live on after you, or you're discovering a principle which will mean something to future generations, then

you have a real sense of the value in your having lived. And today, I think people have been very much robbed of that; in fact, in a sense – and probably this is why there are so many suicides – what people see is that in the United States, the standard of living is collapsing, the ability of people to be productive is collapsing. So, you say the sum total of my existence is that we're worse off than we were before; and that

idea frankly is Satanic. It's anti-human. So, we have to reverse it.

I think we can; I think we're at a moment where we can. I

think part of the reason we're getting a phenomenal response on

the music, with people joining the chorus. People joining the chorus recently, there is absolutely no standard type of person

who is joining the chorus. It is people who have never sung in

their life, who cannot read music, who cannot match pitch even;

to people who have professional training, conservatory training.

And they all come together and have a certain quality of inspiration to work on this mission. So, I think this is what we actually can do. And what I was saying in the statement yesterday is that my sense – especially after being out at Columbus Circle in Manhattan – is somehow people are missing this. They've become so pessimistic that they're not actually seeing the enormous potential that exists. We've all heard the fable about the goldfish that's swimming in this little teensy bowl. You get rid of the bowl, and you put the goldfish in the ocean; and the goldfish keeps swimming around in this little tiny circle. In a sense, a lot of our friends in the American population are behaving as if they're stuck in this little teensy world; when the reality of that world has shattered and there's something much bigger that we can be a part of. There are certain concrete steps that have to be taken, but with proper leadership we are in a position to actually do them.

OGDEN: I just wanted to respond to one thing that you brought up right in the beginning there about how there needs to be a concrete approach to changing people's concept of economics. This is absolutely the Franklin Roosevelt element, but he was explicit; he said, "No longer is it the effervescent pursuit of profits, but it's the thrill of creative effort." The paradigm shift between what came before Roosevelt and what he ushered in on the day of his inauguration, was driven by that principle; the

Hamiltonian principle. Driven by the idea that there's a concept of the productive powers of the human species which is a completely different measurement than what you think of when you talk about money. This gets at the root of what we've been discussing over the last few weeks with this Herrhausen legacy. It's not coincidental that at the same time that Mr. LaRouche was making his 1988 speech at the Kempinski Hotel, forecasting the collapse of the Soviet Union and the reuniting of Germany; which frankly came as as much of a surprise as the Brexit vote. Who ever thought that Europe would just be completely disintegrated the day before that happened? Even as the vote tallies were coming in, it was the same kind of "nobody saw it coming" moment.

But it's not a coincidence that at the same time that was occurring, you had Alfred Herrhausen – who was experiencing himself a sort of transformational change in his understanding of what really drives economics in the first place. I was reading some of the writings that were published in English; and one speech that he delivered just shortly before his assassination, begins in a fascinating way. Showing you that he uniquely was ready to reconsider the entire axiomatic foundation of what the postwar Bretton Woods system was based on; understanding that it was driving itself towards a breakdown crisis. This is just the beginning of what he said. The speech was called "The Time Is

Ripe"; so he began by saying: "The time is ripe; ripe for a new and broader approach to resolving the international debt crisis, with which major parts of the world have been concerned since 1982. And this new approach must take into account the meanwhile changed nature of the problem, and be based upon the structure of the realities now confronting the several participants in their various roles. This applies to creditors, debtors, governments, and to the Bretton Woods institutions – the World Bank and the International Monetary Fund."

Then he goes to discuss his proposal for either a moratorium or a complete writing-off of the debt of the Third World and a new idea of directed credit towards the industrialization of Poland and Eastern Europe. This is the kind of Damascus Road conversion or you could say "Herrhausen Moment" that we need to inspire among similar leading layers in our society today; to realize this thing is gone. There is no saving the system in its current form; you can no longer put band-aids and piecemeal solutions. You need to reconsider the time is ripe for reconsidering the entire idea of what we had previously considered the axioms of this system.

So, in the same way that the 28 pages, the Glass-Steagall fight, the Chilcot Inquiry, these similar threads; we also need to have a victory moment on this idea of the Hamilton principle and the creativity of mankind as the true measurement of economic

value.

DENISTON: I would just again reference people to Mr. LaRouche's Four Laws document, which he had issued I think two years ago now. We re-featured it in the context of these developments of recent weeks. It's a very concise, but very dense presentation of exactly this issue. I think for our situation in the United States, that still stands as the essential policy document to complement what needs to happen in Europe around Deutsche Bank, around the breakdown over there and the intervention needed. To complement with that with actions in the United States; Glass-Steagall being part of the party platforms is a good step. But as you're saying, it's just stopping the bleeding; and if we don't actually move with the full credit system and the reorganization of the banking system as a whole and actual knowledge of where to invest this credit. It's going to take serious work after decades of a post-industrial, post-productive, increasingly insane economy, to actually begin to rebuild a productive base again. This is going to be a serious program that's going to be required; and Mr. LaRouche's document there is the reference point that people should be looking to. Obviously, we have it linked here in the description of this video; that should be circulated, read and studied, and understood in detail. That is our roadmap at this point for this full recovery program;

centered around a unified conception unique to Mr. LaRouche about the real science of human growth, human progress, human creativity. His work is essential at this point to overcome the deep depths of the crisis we face in the United States. We need an even better insight into the science of human economic progress that he's provided with his work.

SARE: I met a woman yesterday in the organizing who said, "Well what do you mean Glass-Steagall? We can just do work on Deutsche Bank; we can just do more quantitative easing, that's what they've been doing. You just issue the money to cover their obligations." And she was serious, so it does show the kind of job we have to do.

DENISTON: Yeah, it worked great for Germany in the 1920s, right?

STEGER: Well, that's the thing, too. The Americans have such a small view of history; so much of the here and now. Helga has raised this as a subjective factor; but so few Americans actually have a broader scope of what we're confronting. What's brought to mind is Lyn's often-made reference to the Bertrand Russell dominance of this last century. I think most Americans don't really conceive – and I think Alfred Herrhausen understood this problem – is that Germany never really ever had a chance to

fully embrace itself as a unified oriented towards this level of scientific advancement. Apparently, at the major event after the Napoleonic Wars, it was decided Germany would not be able to become a nation; as Italy would not be able to. There was an attempt to not let these nations or these people become sovereign, unified countries. It was only unified in the late 19th Century; and what follows then is Germany is basically manipulated into a perpetual state of war. World War I, World War II, and obviously the dominance of the Cold War; all of which was a cultural outlook governed by the Bertrand Russell outlook of a Satanic view of man. Herrhausen saw with a sense of optimism, a chance to break from that. I think that's what's really missing in the American people today. The striking nature of the moment we're in.

Diane, you raised this question of how do you mobilize the population. For too many people, they're waiting; they're waiting for someone – "I'll know it when I see it" kind of quality. Just a lack of real understanding. But probably the best expression of this in history, in thinking of the various moments when there have been major upheavals, is really the American Revolution. The unique action by George Washington at that point, to clearly define a perspective of commitment of his own identity, his own fortune, his own honor, his own life; but really to shape an historical period. That really brought into bear Hamilton's policies and the whole orientation of the United States in terms of development. But the best way to move

people

is not to see when they're going to move; but to begin to move with a very clear campaign of what we intend to build and construct on the basis of Franklin Roosevelt, but really a much

more advanced conception today because of the space program, because of what's developed. We're really at a moment of history

where action of a quality of leadership is required; and to the

extent we can make that clear, the greater chance we have of being successful.

OGDEN: Absolutely. That's the lesson to be gleaned from

the developments in the recent period; that when we act as true

leaders – in other words, not responding to events as they unfold over time – but setting the agenda for the future, history is shaped by that kind of leadership. That's very clear

from the 28 pages. If it had not been for the decision by the LaRouche Movement in collaboration with others, to make this happen; it never would have happened. This is not history just

sort of happening on its own; this is a mobilization of the system of government that we have, that was given to us. And it

was a decision to force this into being. If we had not decided

that we were going to force Glass-Steagall onto the agenda and say this is the defining issue, that never would have happened.

I think you can go back even further and realize that what's happening now in China and the allied countries of China, with the adoption by the most populous country on the planet of the New Silk Road, the Maritime Silk Road; this entire New

Paradigm

of Eurasian development, directly came out of a decision that was

made in the aftermath of the collapse of the Soviet Union by Lyndon and Helga LaRouche to say: We are going to use this opportunity to put on the agenda what the future must become. The Productive Triangle; the alliance between Russia, India, and

China as the three great powers of Eurasia; and the campaign to

bring Germany and the rest of Europe into that. That is now reality; that was the future; that is now the present.

I think it's that kind of way of thinking that the role of real leaders is not to say what are the "objective circumstances"

in the present to which you have to respond, and to stake some sort of political position on, yea or nay. The real question is,

who has the vision to say this is what the future must become; and how do we set the agenda according to which history is then

forced to unfold?

SARE: I think one thing that Michael and I were discussing

earlier, that would shift things dramatically, is if Americans would stop pretending that President Obama has any legitimacy in

the White House and doesn't actually belong behind bars for the

crimes that he's committed.

OGDEN: Jacques Cheminade said it well in the statement he

issued after the Nice terror attacks. He said, maybe the Chilcot

Report should send shivers up and down some people's spines to realize they're not safe. What are the Chilcot Reports of the future going to say about you, the people who have been defending the terrorist networks in Syria – al-Nusra – to overthrow the Assad regime? Those who worked with Prince Bandar and the rest of the Saudi regime? The people who set up Al Yamamah in the first place? When Nemesis comes to judge you, where will you stand? I think it's that kind of principle of natural law and justice which Obama and the rest of that retinue – as Jacques Cheminade said very clearly – these are the questions which must be asked.

STEGER: Then there's a certain lady in France who's facing a certain threat of that at this moment. The director of the IMF now faces prosecution for corruption. This process is unfolding and I think the reality of it is, most Americans know Obama is probably one of the most evil and Satanic people on the planet today. The question is, not is he that; but is justice actually possible. I think we've entered into a period of time where things that people thought were impossible have now become possible. The question is, are they up to the task of acting upon that? That really seems to be the characteristic. We could have a major break on Obama; and some people may say, based on Presidential election timeframes, what difference would it make. Clearly, at this kind of moment in history, a very clear and decisive act against the President to expose his crimes; this is the President, by the way, who lauded himself on returning the United States to international law. It's just been made very

clear by a massacre in Syria by US bombing; bombing which violates international law and Syrian sovereignty. The case is building to bring down Obama; and I think there's probably a little bit of concern in the White House that things might be changing. The question is, is there the guts and courage to act upon it. Like our friends on the 28 pages, are we willing to pull a Gravel and really take on the real moment in history?

OGDEN: Precisely. I think that's a very apropos parallel. Not only was it the fact in very large measure that Steven Lynch publicly threatened that they were going to have their Gravel moment; and come to the floor of the House and just read these into the public record that probably precipitated the decision that they had no choice but to release the 28 pages in one form or another. But also, it's a very apropos parallel, because look at what effect Senator Gravel had when he took the action to read the Pentagon Papers into the Congressional Record. That precipitated the events that led to the impeachment and disgrace of the entire Nixon policy, the Vietnam War policy. What has now been revealed by the 28 pages goes far deeper than anything that was contained in the Pentagon Papers at that time. What this represents is the tip of the iceberg; and the fact that the people who have been involved in this are not satisfied. People like Congressman Walter Jones, Congressman Steven Lynch, former Senator Bob Graham, are not satisfied to just sit back and

say,

"Well, we just won a victory on the 28 pages." They all have been very clear; this is only the beginning. We know what this represents; this is the cork that has now come out of the end of the bottle. There is far, far more that needs to come out; this is the tip of the iceberg.

As we've said repeatedly, if you just follow the money trail from Bandar to the Al Yamamah deal, you'll see where these policies were originally born. It's very ugly; very bad news for the British monarchy and for the entire Bush/Cheney apparatus.

STEGER: Well, there's no envy of Obama here.

OGDEN: Michael, maybe you want to say a little bit about this event that you are going to be involved in this weekend in Seattle.

STEGER: It's indicative. We've got an event tomorrow in Lynnwood, near the Seattle area at the convention center there; and then another event in Bellevue on Sunday. What we're seeing is an increase in integration between our activity and institutions who are looking to collaborate on Russia's and China's intervention today; specifically on this economic perspective. What's driving this entire process, this higher question of justice beyond retribution, is really mankind's great potential for development. The space exploration question probably best qualifies the real nature of mankind's potential

and orientation. You see that orientation coming from China probably most and best of all; and of course, the collaboration with Russia. So, there are Russian and Chinese networks throughout the West Coast, both in Seattle and San Francisco and in Los Angeles, who we find increasingly working with us. So, there's going to be a collaboration on Saturday, hosted by Dave Christie here from Seattle, along with people like Mike Billington of the EIR staff, a number of speakers from the Chinese-American community, nuclear engineers, aerospace engineers from Boeing, people involved in US-China investment capabilities, the Russian perspective. And then something similar in Bellevue, with the Bellevue Chinese Chamber of Commerce on Sunday. So, you see a real potential. You're beginning to see the New Paradigm, the win-win orientation of the New Silk Road; it's creeping in. There are numbers of universities now holding events on the One Belt, One Road policy. I think the leadership of Japan has realized, as perhaps Erdogan has had a certain Damascus Road conversion; it is clear that with nearly 5 billion people and the largest growth potential mankind has ever seen, there's no way any nation can {not} participate in this orientation. I think these conferences this weekend will be a significant part of that.

OGDEN: Great. I think we'll definitely have some coverage of that, if not some actual video that people can watch. So, I

think that is a very comprehensive discussion; it sort of touched all the bases. I would emphasize that Mr. LaRouche's initiative and Helga LaRouche's initiative on this Deutsche Bank remains a forefront item of mobilization. I think people need to take what has been said here and develop that in terms of communicating the credit principle as the foundation for an entirely new paradigm. We will continue to provide material on that. I think what comes out of this conference in Seattle this weekend will also make that increasingly clear. I'd like to thank all of you for watching; again, ask everybody who is viewing this, to please subscribe to the LaRouche PAC YouTube channel. This is LaRouche PAC Live; and we have live broadcasts many times a week, so you'll be sure never to miss one of these live broadcasts. Please also subscribe to the daily email, if you haven't already. You can get the LaRouche PAC lead directly to your inbox every day. Thanks a lot for watching, and please stay tuned to larouchepac.com. Good night.

Modstanden mod THAAD vokser i Sydkorea

21. juli 2016 – Den sydkoreanske præsident Park Geun-hyes kapitulation over for Obamas krigsoprustning i Asien møder

voksende modstand internt i selve Sydkorea. Park godkendte det amerikanske krav om at deployere THAAD-missilsystemet (Terminal High Altitude Area Defense), med dets X-bånd-radar med en rækkevide på 2000 mil, i Sydkorea, til trods for, at hendes regering tidligere havde indrømmet, at det var ubrugeligt over for Nordkorea, men en reel trussel over for Kina og Rusland.

Kilder i Seoul sagde til *EIR*, at demonstrationerne imod THAAD-deployeringen ikke blot er et udslag af »ikke i min baghave«, men at de er landsdækkende og fokuserer på den ekstreme fare for at gøre Sydkorea til et mål i en udvidet krig.

Xinhua rapporterede i dag om førende sydkoreanske freds fortalere og lærde, der fordømmer Parks farlige træk:

* »THAAD er et spørgsmål, der har en stor, negativ indvirkning på den Koreanske Halvø, Nordøstasien og ligeledes verdensfreden, såvel som også Sydkorea«, sagde Cheong Wook-sik, direktør for Fredsnetværket og medformand af bestyrelseskomiteen for det Civile Fredsforum, under en pressekonference med udenlandske korrespondenter i Seoul.«

* THAAD's X-bånds-radar vil blive opereret af de Amerikanske Styrker i Korea (USFK), og ikke af koreanske tropper. Der er ikke plads til, at vore tropper kan intervenere i operationen. Det er et spørgsmål om Sydkoreas suverænitet«, sagde Park Jung-eun, vicegeneralsekretær for Folkets Solidaritet for Deltagelse i Demokratiet (PSPD).

* »(Sydkoreas THAAD-deployering) var en beslutning om at opgive militær suverænitet til fordel for USA samtidig med, at man hævdede suverænitet over for Kina og Rusland«, sagde Lee Hae-jeong, professor ved Chung-Ang Universitetet. Seouls omstødelse af sin tidligere holdning ville betyde, at man måtte skrotte Park Geun-hyes regerings storstilede diplomatiske politik og sikkerhedspolitik, inklusive det Nordøstasiatiske Samarbejdes Fredsinitiativ og det Eurasiske

Initiativ, der behøver samarbejde fra Kina og Rusland, sagde professor Lee og tilføjede, at beslutningen om at deployere THAAD blæste den strategiske tillid bort, som Sydkorea har etableret med Kina og Rusland.

Foto: Flere end 2000 sydkoreanske borgere demonstrerede den 21. juli i Seoul, imod opstillingen af THAAD-missilsystemet (Xinhua).

Tyrkiet erklærer tre måneders undtagelsestilstand

21. juli 2016 – Efter møder mellem det Nationale Tyrkiske Sikkerhedsråd og kabinettet, erklærede præsident Recep Tayyip Erdogan den 20. juli en tre måneders landsdækkende undtagelsestilstand. Dette er ikke militærets overtagelse af magten i landet og har ingen indvirkning på parlamentets funktion. Det giver mere magt til provinsguvernørerne, der for det meste er statsudnævnte civile tjenestemænd. Formålet er at fortsætte med at arrestere og afskedige dem, der angiveligt skulle være involveret i kuppet, samt også medlemmer af bevægelsen omkring Fethullah Gulen, der beskyldes for at stå bag kupforsøget. Regeringen har påkaldt artikel 120 i den tyrkiske forfatning, der gør det muligt at erklære en undtagelsestilstand i op til seks måneder i tilfælde, hvor der foreligger trusler mod den forfatningsmæssige orden. Der vil blive fremstillet lovforlag i parlamentet om spørgsmålet, som det kræves.

»Formålet med undtagelsestilstanden er at tage nødvendige skridt på den mest effektive og hurtige måde, for at eliminere truslen mod demokratiet i vort land, mod regering ved lov og

mod vore borgeres rettigheder og frihed«, sagde Erdogan.

»Loven for undtagelsestilstand er en proces, hvor man giver mere magt til guvernørerne. De tyrkiske bevæbnede styrker vil tjene guvernørerne i provinserne og arbejde sammen med dem. Der er ingen begrænsninger af fundamentale rettigheder og friheder under undtagelsestilstanden. Vi er garanter for dette«, sagde han.

Regeringen vil også suspendere den Europæiske Menneskerettighedskonvention (ECHR) under undtagelsestilstanden.

»Frankrig erklærede også undtagelsestilstand. Og de har suspenderet ECHR under konventionens artikel 15«, sagde vicepremierminister Numan Kurtulmus, som er talsmand for regeringen, til Ankaras mediebureauchefer den 21. juli. Frankrig har netop fornyet sin undtagelsestilstand for yderligere seks måneder.

ECHR's artikel 15 betinger: »I en tid med krig eller anden offentlig nød, der truer det nationale liv, kan enhver, der, som statsrepræsentanter, har underskrevet traktaten, træffe forholdsregler, der nedsætter nationens forpligtelser under denne konvention i den udstrækning, som er strengt nødvendig i situationen, under betingelse af, at sådanne forholdsregler ikke strider imod nationens andre forpligtelser under international lov.«

Deres dag kom – og gik!

22. juli, 2016 (Leder) – Det er, hvad de to, offentliggjorte rapporter i denne måned har betydet, den ene, Storbritanniens længe opsatte Chilcot-rapport om Tony Blairs kriminelle ansvar

for den ulovlige Irakkrig, og den anden, USA's længe undertrykte 28 sider af den Fælles Kongresundersøgelsesrapport om 11. september, der dokumenterer den saudiske hånd bag dette slagteri. Det betyder, at, efter femten års krige baseret på løgne, tiden nu endelig er rindet ud for de bloddryppende dinosaurer Tony Blair, George W. Bush, Dick Cheney og Barack Obama. De har ødelagt Mellemøsten, druknet Europa i desperate flygtninge og forårsaget blodsudgydelser på gaderne i hele Europa og USA – alt sammen baseret på løgne.

Og tro endelig ikke, at Tony Blair blot var den dysfunktionelle George W. Bush' »puddelhund«. Faktisk var det ham, der satte Bush i gang på vegne af den britiske Dronning, som i virkeligheden var den, der gav ordrene. For eksempel inkluderede den dokumentation, som Chilcot udgav, en note fra Blair til Bush fra 12. september 2001, og som tilskyndede ham til omgående at reagere på masseødelæggelsesvåben«. Skønt han endnu ikke specifikt fremhævede Irak, skrev Blair: »Noget af dette vil kræve handling, som vil få nogle til at stejle. Men vi må hellere handle **nu** og forklare og retfærdiggøre vore handlinger sidenhen, end at opsætte det, til en yderligere, måske endnu værre katastrofe finder sted. Og jeg mener, at dette er en reel mulighed.« [original understregning]

Deres femten års krige baseret på løgne, deres femten års terrorisme har været en mørk tidsalder for civilisationen. Tiden er inde til at kassere alt dette; tiden er inde til at instituere en menneskelig kurs for menneskelige anliggender, selv om der kun er få mennesker, der i realiteten ved, hvad det vil sige at være menneskelig, og rent faktisk opfatter sig selv som menneskelige væsner, snarere end som smarte, talende dyr. I netop dette øjeblik, på dette tidspunkt, hvor vi trues af, at et ukontrollabelt finansielt kollaps bryder ud, og som muligvis begynder med Tysklands Deutsche Bank, har Lyndon LaRouche fremsat et nødinitiativ til at komme dette kollaps i forkøbet ved, at arbejdskraftens produktivitet næres, og denne næring er menneskelig, skabende opdagelse, eller sand

menneskelighed. Han har foreslået, man som et nødtiltag redder Deutsche Bank på betingelse af, at denne omgående og på drastisk vis ændrer sin politik og kommer tilbage til den politik, som førtes under den tidligere formand Alfred Herrhausen, der blev myrdet af stadig ukendte gerningsmænd 30. oktober, 1989.

På det tidspunkt var Herrhausen, i lighed med Lyndon LaRouche og hans hustru Helga Zepp-LaRouche, en af dem, der kom ind for at sikre, at det dengang igangværende fald af det kommunistiske system førte til fælles højteknologisk og højproduktiv udvikling af de lande, der havde befundet sig på begge sider af det såkaldte »jerntæppe«. I oktober 1988 vidste Lyndon LaRouche allerede, stort set før nogen andre, at Berlinmuren ville falde, og at Tyskland kunne genforenes. På det tidspunkt talte han offentligt i Berlin, for at tilskynde Tyskland til at hjælpe med den agro-industrielle udvikling af Polen, og med at lancere en sådan forenet, øst-vest udviklingsproces. Inden for tre måneder blev LaRouche tiltalt på grundlag af falske anklager og blev kastet i fængsel af George H.W. Bush. Et år senere blev Herrhausens dernæst myrdet fem dage, før han var programsat til at holde en tale med det præcis samme budskab, nemlig en opfordring til at etablere en udviklingsbank for Polen, modelleret efter Tysklands genopbygningsbank efter krigen, og som igen var modelleret efter Franklin Roosevelts Finansieringsselskab for Genopbygning.

Se: LaRouche's 40 Year History for a New Economic Order

Hele dette emne er langt mere dybtgående, end det kan fremstilles her, og dets implikationer langt mere vidtrækkende. Men dinosaurerne har haft deres tid. Giv plads til menneskelige væsner.

**POLITISK ORIENTERING den 21.
juli 2016:
Kupforsøget efter
rapprochement mellem Tyrkiet
og Rusland//
og den tjetjenske vinkel
Se også 2. del**

Med formand Tom Gillesberg

Video: 2. del:

Lyd:

**Det mislykkede tyrkiske kup
og amerikanske atomvåben**

20. juli 2016 – I løbet af de seneste par dage har der været en bølge af bekymring over sikkerheden for lageret af B61-3/4-

atombomber, som USA har i depot på Incirlik-flyvebasen i Tyrkiet. Den kendsgerning, at den tyrkiske kommandør for flyvebasen var blandt de højtplacerede militære officerer, der blev varetægtsfængslet tidligere på ugen, har øget bekymringen for tilstanden af disse våben, der estimeres til et antal på så mange som 90. USA har haft atombomber dér siden 1950'erne, da USA's Ingeniørkorps oprindeligt byggede faciliteten. I tiden efter den Kolde Krig var der krav om deres fjernelse, især fra general James Jones i 2005, da han var chef for NATO. Andre siger, nej, de skal blive dér pga. Ruslands gen-opkomst. Nu drejer spørgsmålet sig om Tyrkiets stabilitet. Et problem omkring argumentet for, at bomberne skal blive, er, at der ikke findes noget fly i Tyrkiet, der er i stand til at kaste bomberne, hvilket betyder, at man ville blive nødsaget til at bringe specialfly, der kan monteres med og kaste bomberne, samt uddannet personel, ind til at kaste dem, ifald man beslutter at bruge dem. Dette rejser yderligere spørgsmål til, hvorfor de stadig er der.

Jeffrey Lewis, direktør for Det Østasiatiske Program for Ikke-spredning, for James Martin-centret for Studier af Ikke-spredning ved Middlebury Institut for Internationale Studier i Monterey, skriver i en artikel i *Foreign Policy*, at kupmagere i lande, hvor der tidligere har været militærkup, ikke har haft atomvåben højt placeret på deres liste over prioriteter.

»Skulle en fjendtlig junta tage magten over et land, hvor der er stationeret amerikanske atomvåben, kunne tingene gå hen og blive mere farligt«, skriver Lewis. Forsigtighedsreglerne på amerikanske baser, hvor atomvåben er oplagret, er fornuftige, fortsætter Lewis, men »de er baseret på en række antagelser om, at landet er stabilt og venligtsindet. Synet af Incirlik-basens kommandør, der kommanderes i gåsegang fra basen, er foruroligende præcist, fordi dette underminerer sådanne antagelser.«

I betragtning af risikoen for yderligere kaos i Tyrkiet, tilrådede pensionerede DIA-officer, oberst Patrick Lang, på

sin blog her til morgen, at bomberne blev fjernet fra Tyrkiet så hurtigt som muligt. »Tænk på den potentielle afpresning, der ligger i at være i besiddelse af et eller flere af disse våben, i hænderne på vore fjender«, advarede han.

Foto: Den øverstbefalende over Incirlik Flyvebasen, Bakir Ercan Van, var blandt de seks tusinde ansatte i militæret og retsvæsenet, der blev arresteret i hele Tyrkiet, mistænkt for at være involveret i det mislykkede kupforsøg, iflg. tyrkiske nyhedsmedier i søndags.

Et kupmønster i NATO's oprustning til krig

20. juli 2016 – Hvis man ser bort fra elitens hjernevask af de tre baltiske stater, der har lagt fundamentet for meget af det igangværende anti-russiske hysteri, er den farligste udvikling, efter Maidan-kuppet i Ukraine, den radikale ændring af politikken i Polen. Den nye, ekstremt nationalistiske regerings overtagelse af magten i midten af november 2015 efterfulgtes af angreb i medierne og i retssystemet, samt af et spektakulært angreb i midten af december, som forsvarsministeren beordrede, imod et nyligt dannet NATO-center for indsamling af efterretninger, og forvisning af centrets personale. Den kommanderende polske officer blev arresteret og endda anklaget for forræderi for at arbejde sammen med fjendtlige agenturer (sic – dvs., NATO!). Centeret blev tilsyneladende anset for at være en modstander, der ikke frembragte den form for anti-russiske beviser, som det ønskedes af forsvarsministeren, en paranoid person, der mener, at Rusland har hyret aliens (!) (altså udenjordiske væsener!) til at ødelægge Polen.

Hændelsen skabte stærke modreaktioner blandt flere NATO-medlemmer, inklusive Tyskland, og som krævede, at Alliancen traf foranstaltninger til en disciplinær aktion imod Polen og endda en annullering af det planlagte NATO-topmøde i Warszawa. Det blev dengang antydnet, at den nye, polske regering imidlertid havde opbakning, hovedsageligt fra Cameron, men også fra Obama, så der skete intet, og hele den anti-russiske topmødeagenda forblev uændret. På den ene side reducerede tyskerne deres tilstedeværelse ved den nylige NATO-øvelse, Anakonda, men gik på den anden side ind på at overtage kommandoen over en af de ekstra kampbataljoner, som NATO besluttede at stationere i de baltiske stater. Frankrig udeblev totalt fra Anakonda.

En kombination af afpresning fra Obama, Cameron og Warszawa, og en heftig anti-tysk, sort propagandakampagne i de nu regeringskontrollerede hovedmedier i Polen, tvang den tyske regering til at fremvise en vanvittig solidaritet med Polen: der blev ikke afholdt nogen mindebegivenhed i Berlin den 22. juni i anledning af 75-året for Operation Barbarossa; i stedet var der samme dag i Berlin et show fra Merkels side af solidaritet med den polske premierminister Beata Szydlo. En gentagelse af Merkels afvisning af at deltage i paraden i Moskva på 70-års dagen for Wehrmachts kapitulation, den 9. maj, 2015, hvor Merkel hævdede, at hun ikke kunne deltage, så længe der ruller russiske tanks rundt i Ukraine.

Lyndon LaRouche om kuppet i Tyrkiet:

Se til den tjetjenske vinkel, og man vil finde briterne

20. juli 2016 – I en kommentar til det nylige tyrkiske kup sagde den amerikanske statsmand Lyndon LaRouche, at ideen om, at den tyrkiske præsident Recep Tayyip Erdogan skulle have iscenesat et falsk kup for at retfærdiggøre en udrensning af oppositionen imod ham, er vanvittig. I stedet sagde LaRouche, at man skulle se på den tjetjenske vinkel, hvor de afgørende britiske forbindelser skal findes. En gennemgang af de nylige begivenheder peger præcist i denne retning. LaRouche nævnte sit eget, direkte samarbejde med den russiske præsident Vladimir Putin om bekæmpelse af de tjetjenske terrorister.

Den 27. juni sendte præsident Erdogan et brev til præsident Putin, hvor han undskyldte for Tyrkiets nedskydning af et russisk kampfly den 24. november 2015, hvor det blev påstået, at kampflyet krænkede tyrkisk luftrum. Dengang meddeltes det også, at Putin og Erdogan kunne mødes i den nærmeste fremtid, i august eller september. Inden for 24 timer, den 28. juni, blev Istanbuls Atatürk-lufthavn mål for et tredobbelt selvmordsbombeangreb, der dræbte flere end 40 mennesker og sårede flere end 200; bombemændene var tjetjenere, der hørte til Islamisk Stat (ISIS/ISIL), og de havde opereret i Syrien fra baser internt i Tyrkiet. Dette var første gang, at en tjetjensk ISIL-terrorcelle havde udført et selvmordsbombeangreb i Tyrkiet. I betragtning af timingen havde bombeangrebet tydeligvis forbindelset til den tyrkiske regerings plan om at normalisere relationerne til Rusland. Og siden dette bombeangreb er denne proces fortsat: Tyrkiet, der arresterer lejesoldaten fra de Tyrkiske Grå Ulve, der skød og dræbte en af piloterne fra det russiske kampfly, der var sprunget med faldskærm til sikkerheden på syrisk jord. Og nu, efter kupforsøget, har den tyrkiske regering arresteret de tyrkiske kamppiloter, der nedskød det russiske kampfly, og

fremført deres involvering i kuppet.

I en diskussion over telefon mellem Erdogan og Putin blev det ligeledes besluttet, at de to ledere skulle mødes i august. Det skal understreges, at det tyrkiske militære efterretningsvæsens rolle, samt også de organisationers rolle, der har tilknytning til tyrkiske efterretningskredse, længe har haft forbindelser til russiske og tjetjenske terrorister – siden 1990'erne, hvor de tjetjenske krige imod Rusland blev forsynet og støttet fra tyrkiske og saudiske baser. Der er nu 1.500 tjetjenske flygtninge i Tyrkiet, hvoraf de fleste findes i en flygtningelejr uden for Istanbul og har udgjort en rekrutteringspulje til ISIL-kæmpere i Syrien.

Det er ligeledes en udbredt opfattelse, at den tyrkiske militære efterretningstjeneste har støttet tjetjenske jihadi-grupper, der opererer i Syrien. Der findes en enorm mængde af åbent kildemateriale herom, som vi ikke behøver gennemgå her; ikke desto mindre rapporteres det, at tjetjenere, der har været loyale over for Aslan Maskhadov, er den gruppe, som tyrkiske efterretningskredse foretrækker. Maskhadov var anfører for tjetjenerne i den første tjetjensk-russiske krig og blev dernæst præsident for den halvautonome Tjetjenske Republik efter en fredsftale med den russiske regering. Dette brød hurtigt sammen og førte til endnu en krig, i hvilken Maskhadov også deltog. Han døde i 2005.

Som *EIR* har rapporteret det, så besøgte Maskhadov London i 1998, mens han var præsident for den kortlivede republik. Hans vært var den daværende finansminister fra det Konservative Parti, Lord McAlpine; han dinede sammen med tidligere premierminister Baroness Thatcher, og han talte for det Kongelige Institut for Internationale Anliggender/Chatham House. Han dinede også med rektoren for Oriel College, Oxford, og han besøgte det Imperiale Krigsmuseum, med feldmarskal Lord Bramall som vært. Hans besøg blev arrangeret af Timothy Bell, også kendt som Lord Bell, der var rådgiver til Thatcher. Det siges, at Bell hyrede soldater, der ikke

havde tjeneste, til at fungere som æresgarde, som om Maskhadov repræsenterede en suveræn stat.

Tiden er inde til, at krigen mod terror bringer Det britiske Imperium til fald – LaRouche: »Glass-Steagall vil gøre det af med Imperiet.«

20. juli 2016 (Leder) – For næsten et år siden foreslog den russiske præsident Vladimir Putin en global koalition til bekæmpelse af Islamisk Stat og andre jihadistiske terrorister, en koalition, der er bygget over modellen for den amerikansk- og sovjetisk-ledede koalition til nedkæmpelse af nazismens og fascismens svøbe under Anden Verdenskrig. Nylige begivenheder gør det klart, at tiden nu er inde til netop en sådan kampalliance – rettet mod Det britiske Imperium.

Frigivelsen, efter 14 års lange kamp, af **de 28 sider fra den oprindelige Fælles Kongresundersøgelse af 11. september [2001]** har fastslået det saudiske monarkis indiskutable rolle i historiens værste terrorangreb på amerikansk jord, og en omhyggelig gennemgang af Al Yamama-sagen gør det klart, at

saudierne i denne grusomhed handlede som agenter for Det britiske Imperium.

Den ligeledes nylige udgivelse af **Chilcot-kommissionens rapport har bevist, at den tidligere britiske premierminister Tony Blair var skyldig** i samme klasse af krigsforbrydelser, for hvilke topnazister blev retsforfulgt og dømt ved domstolen i Nürnberg.

I kølvandet på rapporten fra Repræsentanternes Hus' Komite for Finansielle Tjenester, som afslører den britiske regerings og Obamas Hvide Hus' rolle i mørklægningen af **hvidvask af penge, der stammer fra narkotikahandel og anvendes til terror, og som i enorme proportioner er blevet bedrevet af den britiske krones bank, HSBC**, blev to topfolk fra HSBC arresteret af FBI i denne uge på anklager om finansielt bedrageri. Dette er kun toppen af isbjerget.

Taget sammen, repræsenterer disse udviklinger det største dødsstød mod Det britiske Imperium i meget lang tid. Det nylige kup i Tyrkiet kan kun forstås ud fra et standpunkt om den britiske krones rolle i sponsorering og beskyttelse af de tjetjenske terrorister, samt stort set alle andre etniske separatistgrupper på Jordens overflade. Tjetjenerne har udgjort ryggraden i al-Qaeda og Islamisk Stat og har nydt godt af den britiske krones beskyttelse, lige siden begyndelsen af den første Tjetjenske Krig i midten af 1990'erne. Tjetjenerne stod bag selvmordsterrorangrebet den 28. juni mod Istanbul Lufthavn, der fandt sted kun kort tid efter, at den tyrkiske præsident Erdogan, under enormt internationalt pres og isolering, udstedte en offentlig undskyldning til den russiske præsident Vladimir Putin for den tyrkiske nedskydning af et russisk kampfly i november 2015. Dette er den afgørende kulisse, på baggrund af hvilken man skal foretage en kompetent vurdering af de igangværende begivenheder i Tyrkiet.

Det britiske Imperium er under angreb, det er bankerot, og det er isoleret. Enhver, der seriøst vil standse det omsiggribende

mønster med global, blind terrorisme, bør erkende, at denne kun kan bekæmpes ved at gå helt til toppen, og derfra nedefter – og det betyder, at man må bringe Det britiske Imperium til fald.

I USA er Wall Street, som er en gren af det britiske finansimperium, vågnet op til den kendsgerning, at der finder en fuldt optrappet revolte sted imod deres korrupsion og tyveri. Denne revolte har omgående taget form af, at man, i både det Republikanske og Demokratiske partis valgplatform, har inkluderet en genindførelse af Glass-Steagall, noget, som er kommet totalt bag på Wall Street. Dette har forårsaget en hysterisk reaktion fra finansoligarkiet.

Som Lyndon LaRouche i dag understregede: »Glass-Steagall vil gøre det af med Imperiet. Og USA's økonomi kan ikke overleve, med mindre man vender tilbage til Glass-Steagall.«

Den britiske premierminister parat til at bruge atombomber.

LaRouche: 'Læg skylden ved kilden.'

19. juli 2016 – Det britiske Underhus vedtog mandag med et stort flertal på 355 at forny Storbritanniens Trident-atomafskrækkelse. Hele det Konservative Parti sammen med halvdelen af Labour-partiet stemte for fornyelsen. Alle

parlamentsmedlemmer fra det Skotske Nationalparti (SNP), de Liberale Demokrater og Labours leder Jeremy Corbyn stemte imod. Omkring 140 medlemmer fra Labour – inklusive udfordrerne til lederskabet Angela Eagle og Owen Smith – stemte for at forny Trident. Syvogfyrre medlemmer fra Labour sluttede sig til Corbyn og stemte nej til Trident; andre 42 var fraværende eller afgav blanke stemmer.

Ifølge *Guardian* gjorde premierminister Theresa May det under debatten klart, da hun blev udfordret af SNP, at hun ville autorisere et atomangreb. Parlamentsmedlem George Kerevan fra SNP havde spurgt, »Er hun personligt parat til at autorisere et atomangreb, der kan dræbe 100.000 uskyldige mænd, kvinder og børn?«

May svarede: »Ja. Og jeg må sige til det ærede medlem, at hele pointen med afskrækkelse er, at det er nødvendigt, at vore fjender ved, at vi ville være parate til at bruge den, i modsætning til visse forslag, der går ud på, at vi kunne have en afskrækkelse, men i realiteten ikke være villige til at bruge den, og som synes at komme fra Labour-partiets forreste bænke.«

Idet hun ikke ønskede, at der skulle herske nogen tvivl om, hvilke lande, hun var parat til at atombombe, sagde hun: »Det, som dette land må gøre, er at erkende, at det konfronteres med flere trusler, og at sikre, at vi har de nødvendige og relevante evner til at håndtere hver af disse trusler. Trusler fra lande som Rusland og Nordkorea er fortsat særdeles reelle.«

Talsmand for Kreml Dmitry Peskov responderede tirsdag: »Kreml anskuer disse udtalelser med beklagelse. Fru premierminister har øjensynligt endnu ikke haft tid til at komme à jour med forløbet af internationale affærer. Rusland er faktisk en af hovedgaranterne for international stabilitet og atomsikkerhed og strategisk sikkerhed, og dette er en kendsgerning, der er absolut indiskutabel.«

Lyndon LaRouche responderede til premierminister Mays udmelding, der kan få blodet til at fryse til is, ved at sige: »Læg skylden ved dens kilde – den blodige Dronning og alt, hvad dertil hører. Hun er, som de offentlige beviser demonstrerer, en nazist. Hele Hitler-programmet blev koordineret med det Britiske System. Få hende ud.«

Sammen med hvilket Tyskland kan Europa få en fremtid?

19. juli 2016 (Leder) – I de seneste to uger har vi – som en uopsættelig aktion, der skal gennemføres nu, i denne økonomiske og kulturelle krise – fremlagt Lyndon og Helga LaRouches forslag til at redde Deutsche Bank fra overhængende bankerot, og til at afværge krig. Fordi Tysklands økonomi er den eneste, der har et produktivt potentiale til at redde vraget af Europa ved at koble sig til Kinas storslåede projekt for den Nye Silkevej til udvikling af Eurasien, Mellemøsten og Afrika.

I modsat fald får vi krig med Kina, eller med Rusland. Obamas Hvide Hus forsøger støt og roligt at fremprovokere krigskonfrontationer med både Rusland og Kina og kræver, at Europa fremmer disse provokationer gennem NATO. Hvis terrorsplinterne fra Obamas krige i Mellemøsten og Libyen er i færd med at bombe Europa ind i en tilstand af chok, så har de hans sympati, så længe, de fortsat går med i militære konfrontationer med Rusland og Kina. Hillary Clinton er lige så fast besluttet på denne krigspolitik.

Der er, især efter Brexit, ingen tvivl om, at Tyskland er

Europas fremtid. Men hvis det er Angela Merkels og Wolfgang Schäubles Tyskland, forfalsket med det endnu mere krigeriske Grønne Parti, så får vi verdenskrig.

Derfor foreslog hr. og fr. LaRouche: Det må være Tyskland i Alfred Herrhausens ånd, den myrdede leder af den engang produktive, men nu elendige og kriminelle kæmpe, Deutsche Bank. Mere specifikt den Alfred Herrhausen, der i 1989 var i færd med at lancere en udviklingsbank til at løfte Polen og det sovjetiske Østeuropa økonomisk, mens Sovjetunionen kollapsede – og han blev myrdet.

Herrhausens plan dengang for Deutsche Bank og Tyskland, var et paradigme for, hvad Tyskland atter kan blive, såvel som også for Europas fremtid nu.

Det transatlantiske banksystem og finansielle system er ved at falde fra hinanden. Det er offer for sine egne medlemmer, de City of London-centrerede europæiske storbanker og Wall Street-storbankerne, der har knust de reelle, produktive økonomier under sig i løbet af årtiers globalisering. Det, der udløser det umiddelbart forestående krak, er ikke simpelthen italienske bankers dårlige lån, eller ejendomsfonde i London, der lukker, eller at de store tyske og schweiziske banker er i vanskeligheder, og ikke engang ECB's og Federal Reserves sindssyge politik; men derimod ødelæggelsen af de underliggende økonomiers produktivitet hen over årtier, mens kasinoet voksede på toppen af dem.

Hvis man skal genkapitalisere de fallerede storbanker i Europa, må de tvinges til at afskrive deres kasinoer som totale tab og genvedtage de produktive formål, som Herrhausens lederskab af Deutsche Bank var indbegrebet af. Så kan man skabe statskreditter på samme måde, som Kina har været alene om at gøre i dette århundrede, til den form for projekter, der genopliver menneskers og økonomiers produktivitet.

I løbet af de to uger, hvor vi har fremlagt dette uopsættelige

forslag fra LaRouche, har der været betydningsfulde gennembrud i USA. »Det saudiske kapitel« af 11. september-historien er blevet tvunget offentliggjort.

En genindførelse af Glass-Steagall er inkorporeret i valgplatformene hos både Demokrater og Republikanere.

Men den rette måde at kæmpe for en Glass/Steagall-reorganisering af bankerne på, er ved at bruge den »vægtstang«, som er LaRouches forslag. Så bliver denne kamp en kamp for Europas, og også USA's, fremtid.

Der findes ingen symbolske løsninger – hvis man ikke skaber et nyt finansielt system nu, betyder det krig

19. juli 2016 (Leder) – Det europæiske lederskab er i panik over banksystemets hastige kollaps. Italien skyder skylden på Tyskland og Deutsche Bank, Tyskland skyder skylden på Italien, mens Wall Street klager over, at europæerne undergraver det falske »opsving«. Dette er farligt og psykotisk nonsens. Vi er i færd med at opleve sammenbruddet af hele det transatlantiske banksystem og ikke blot dele af det, og der findes ingen anden løsning end omgående at skabe love i Europa og USA, der

muliggør en ny finansiel og økonomisk orden efter Hamiltons principper. Derivat-spillegælden på \$2 billioner (2000 milliarder, -red.) må afskrives, og det kommercielle banksystem genkapitaliseres, så det kan udføre sit legitime job, som er at kanalisere kredit ind i en genopbygning af verdensøkonomien.

Den kendsgerning, at både det Republikanske og det Demokratiske parti har lagt en vedtagelse af Glass-Steagall ind i deres valgplatform, har sendt Wall Street ud i hysteriske raserianfald, skrækslagne, som *Barrons* rapporterer, over, »at der er en ikke-vedkendt risiko for, at Glass-Steagall kunne blive genindført i 2017 eller 2018, uanset, hvem der vinder«. Kendsgerningen er, at et momentum for Glass-Steagall ikke kommer fra de allerede faldede kandidater eller de svigtende partier, som de repræsenterer, men fra et skifte i befolkningens tankegang, et skifte, der går i retning af LaRouche-bevægelsens årtier lange kamp for Glass-Steagall.

Det samme gælder frigivelsen af de 28 sider om den saudiske rolle i international terrorisme, en kamp, som LaRouche-bevægelsen har anført. Befolkningen er blevet lullet i søvn om faren ved Bush' og Obamas åbenlyse støtte til terrorister for at opnå deres mål om »regimeskifte«, og ligeledes om virkeligheden omkring den økonomiske disintegration af hele det vestlige finansielle system under en kasino-bankpraksis. Nu, hvor ingen af delene kan mørklægges, er sandheden endelig synlig for offentligheden.

Som Helga Zepp-LaRouches kriseerklæring fastlægger om Deutsche Banks overhængende kollaps, så må der ske en »omgående genorientering af banken, tilbage til den tradition, der under Alfred Herrhausens lederskab var fremherskende indtil 1989«. Fr. LaRouche understregede i mandags, at Herrhausen blev myrdet i 1989, fordi han responderede til det dengang igangværende kollaps af Sovjetunionen med en ny politik, baseret på et højere koncept om mennesket og menneskehedens fælles mål. Han fremsatte forslag til en prompte mobilisering

af de vestlige økonomier for at lancere en infrastruktur- og industrigenopbygning af Polen, og med tiden af hele Eurasien – præcis, som Lyndon LaRouche havde identificeret det i sin berømte pressekonference, holdt på Kempinski Hotel i Berlin, oktober 1988.

Det Britiske Imperium og dets vasaller kunne ikke tolerere dette nye paradigme, og, med Herrhausens fjernelse, lancerede de transformationen af Europa til et centraliseret diktatur under Maastrichttraktaten fra 1992, under et banksystem, der satte profitmaksimering gennem spekulation over menneskelig udvikling, samtidig med, at man fremprovokerede evindelige krige. Denne proces har nu lagt hele systemet i ruiner.

Lyndon LaRouche gentog i dag, at Tyskland, USA og alle andre vestlige nationer omgående må skabe ny lovgivning for at ændre systemet – hele systemet – tilbage til en bankpraksis efter Hamiltons principper, sådan, som Herrhausen praktiserede det, og de må øjeblikkeligt begynde at skabe kredit op til det transatlantiske områdes nationale økonomiers fulde bæreevne.

Mens farerne stadig mangfoldigføres – for terrorisme, krig og finansielt kollaps – så mangfoldiggøres gennembruddene ligeledes, som med Glass-Steagall og de 28 sider. Med Kina og Rusland, der fører verden imod et nyt paradigme baseret på global udvikling og samarbejde imod terrorisme, er tiden nu inde til at få USA til at vende tilbage til sine rødder i Hamiltons principper, og til at slutte sig til vore naturlige allierede, Rusland og Kina, som vi gjorde, da vi besejrede fascismen i Anden Verdenskrig, og som vi også må gøre for at besejre den nye fascisme, der i dag kommer fra City of London og Wall Street.

Kampagnens virkninger: FAZ skriver om historien om Deutsche Bank/Herrhausen

18. juli 2016 – Midt i LaRouche-kampagnen for at redde Deutsche Bank, lukke dens kasino ned og ændre den tilbage til Alfred Herrhausens bank, havde Frankfurter Allgemeine Zeitung (FAZ) en lang artikel den 18. juli, »Deutsche Banks sidste chance«, med en diskussion om, hvad der er sket med banken, siden Herrhausen blev myrdet i 1989.

Artiklen, skrevet af FAZ' finansmarkedsredaktør Gerald Braunberger, diskuterer ikke den europæiske bankkrise, verdensøkonomien eller truslen om Deutsche Banks umiddelbart overhængende insolvens, men har et andet formål: at rekapitulere debatten i og omkring banken igennem de seneste 25 år eller mere mht., hvad banken burde være.

I sin egenskab af Deutsche Banks bestyrelsesformand, rapporterer Braunberger, refererede Herrhausen til den »angelsaksiske finansielle kultur« som »det, vi ikke har« i hans bank. En sammenblanding af denne kultur med tysk industriel bankkultur siden Herrhausens død har skabt store spændinger, skriver han, og har haft meget dårlige resultater.

Umiddelbart efter Herrhausens død ønskede Deutsche Bank under formand Hilmar Kopper fortsat at få en stor aktiepost i den store, bayerske kommercielle udlånsbank, Bayerische Vereinsbank, og dermed at forankre DB som en udlånsbank til tysk industri. Den bayerske delstatsregering, under initiativ af Allianz Insurance, der rykkede ind på BV, blokerede for dette. I stedet fik Deutsche Bank i 1990'erne Wall Street investeringsselskabet Bankers Trust – der massivt lancerede DB inden for manipulation af værdipapirer med sikkerhed i ejendom og deres kasino-derivater – og London investeringsselskabet

Morgan Grenfell. I 2000 var investeringsbankiererne »stærke nok til at stoppe en planlagt fusion med Dresdner Bank« og en post i postens sparekasse, Postbank.

»Deutsche Bank skilte sig i de følgende år af med sine mange industriinvesteringer i [Tyskland]. Global investeringsbankpraksis opnåede mere og mere dominans.«

Braunbergers pointe er, at den associerede strategi med at blive »verdens investeringsbank nummer ét – oftest offentligt erklæret af Hermann Ackermann som formand – ynkeligt har lidt nederlag, og nu har bragt Deutsche Bank til et absolut lavpunkt. Offentligheden anser nu ikke længere investeringsbankiererne for at være helte, men som plyndrere af en svækket, internt splittet bank.«

Og, konkluderer han, fra 2005 og frem til 2015, har en »opsplitning« af Deutsche Bank ved at udskille investeringsbankafdelingerne altid været drøftet internt, men blev altid afvist af bankens bestyrelsesformænd. Den nuværende britiske formand, John Cryan, har forøget indsatsen og ønsker at koncentrere sig udelukkende om bankens investeringsbankside, selv om det er den side, der har tabt 5,8 milliard euro i 2015.

I mellemtiden promoverer bankens »økonomiske strateger« energisk helikopterpenge som en politik for økonomisk genrejsning.

Italiens premierminister

Renzi vil måske gennemføre statslig bankredning

18. juli 2016 – På trods af stærk modstand fra EU-kommissionens bureaukrati og det tyske finansministerium – i det mindste offentligt – ser det ud til, at den italienske premierminister Matteo Renzi måske er i færd med at gennemføre sin erklærede hensigt om at redde mange af Italiens banker ud af deres dårlige gæld.

Italiens økonomi, med sin stærke rolle inden for eksport af industri- og højteknologiske produkter, har rent faktisk befundet sig i en konstant recession og stagnation, siden euroen blev indført for næsten 15 år siden, og dette er forværret i takt med, at resten af Europa har haft økonomisk nedgang. Som følge heraf har de italienske banker, der koncentrerer sig om lån til virksomheder og husstande, en relativ stor volumen af pressede og uerholdelige lån (som rapporteres at udgøre enorme 18 % af deres aktiver), og en nedsmeltning af banksystemet er overhængende, som en del af det truende kollaps af hele det London-centrerede europæiske, finansielle system.

Londonavisen *Telegraph* fra 16. juli rapporterer, i artiklen »Italien på kollisionskurs med Bruxelles over plan for redning af dårlige banker til 50 milliarder«, at Renzis regering har engageret banken JPMorgan Chase, der har udarbejdet en plan for redningen (bailout). »Det er underforstået, at for 10 milliard [milliard euro, -red.] af statslige midler kunne blive brugt til at opkøbe dårlige lån til hammerslagspris, hvilket ville lette bankerne for aktiver til 50 milliarder i nominel værdi og gøre det muligt for dem i stedet at begynde at udstede gode lån.« Regeringens »dårlige bank« ville angiveligt købe lånene til rundt regnet 20 cents på dollaren og forsøge at genforhandle dem med debitorerne. Nogle banker, der således ville tage et tab på 80 % af disse låneaktiver,

ville behøve en genkapitalisering gennem yderligere investeringer fra regeringens plan til 50 milliard euro.

Planen, der er ved at blive udarbejdet af JPMorgan, kunne være med til at udrense bankerne, men den sætter også landets myndigheder på kollisionskurs med EU, der ikke ønsker, at skatteborgerne skal redde bankerne, før private investorer [i bankerne; bail-in, -red.] inddrages«, rapporterer *Telegraph*.

Men ikke alene millioner af italienere, der har investeret i bankobligationer, ville blive ramt, men også store franske og tyske banker – der allerede er i vanskeligheder – til tonen af milliarder af euro.

Da Renzi oprindeligt foreslog sin plan, anerkendte *EIR*'s stiftende redaktør og amerikanske systemøkonom, Lyndon LaRouche, denne som værende et nødvendigt – men langt fra tilstrækkeligt – skridt hen imod at gøre det muligt at skabe en europæisk økonomisk og produktiv genrejsning.

Foto: Italiens Matteo Renzi ønsker at redde bankerne uden skade for obligationsindehaverne, i modstrid med EU's regler. (11. juli 2016)